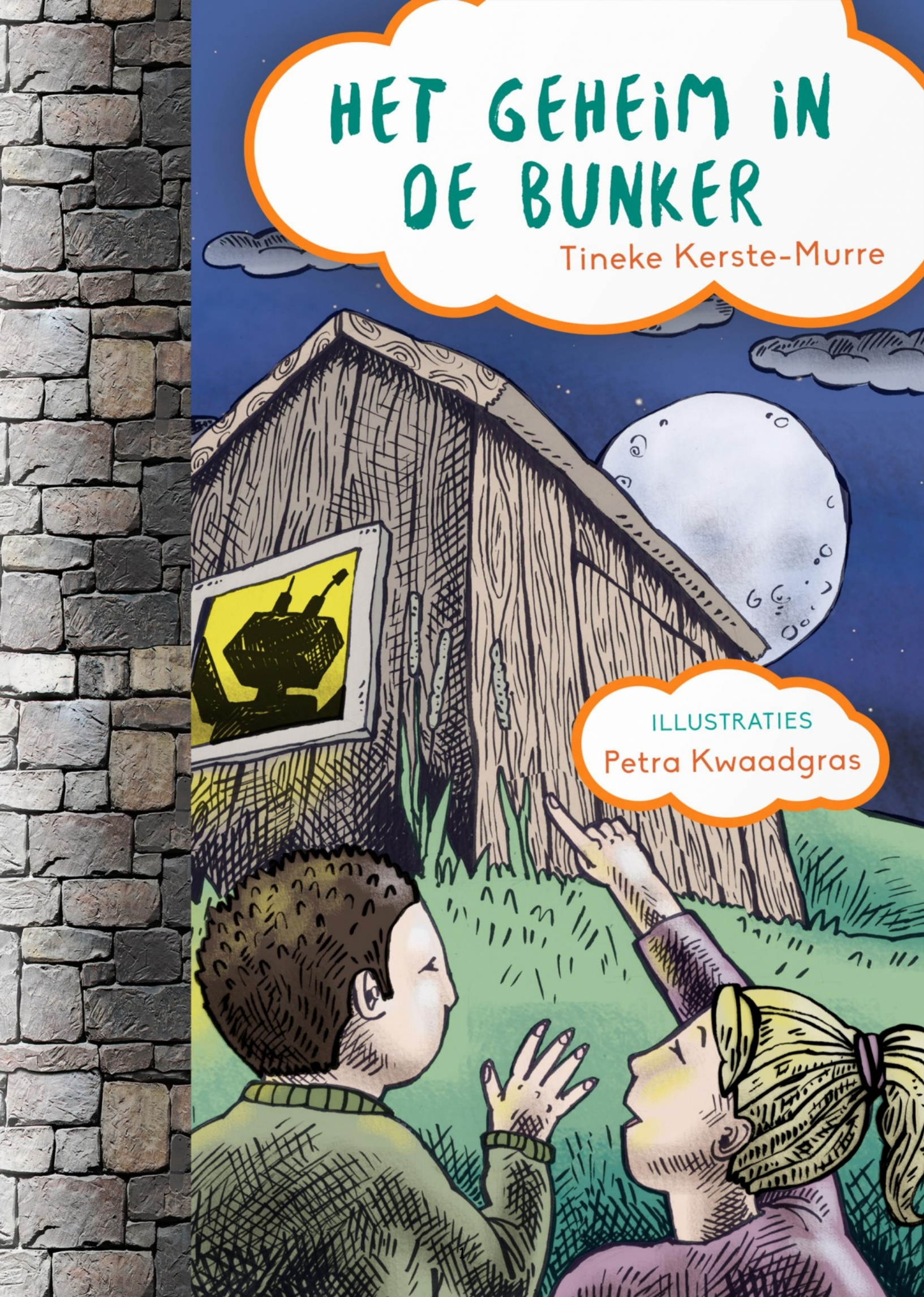

HET GEHEIM IN DE BUNKER

Tineke Kerste-Murre

ILLUSTRATIES

Petra Kwaadgras

HET GEHEIM IN DE BUNKER

Als je de bosjes in de achtertuin opzij duwt, vind je een geheim paadje. Volg je het paadje, dan kom je bij een kleine houten hut, De Bunker. Alleen twee kinderen weten van het bestaan van De Bunker af.

Of niet? Ze merken dat er iemand in de hut is geweest en gaan op onderzoek uit. Op hun tenen staan ze bij het raampje van de hut en gluren naar binnen. Een donkere schim scharrelt door De Bunker. Plotseling draait hij zich om. Gloeiende ogen staren hen aan en ze horen een heel eng geluid. De kinderen gillen. Ze draaien zich om en rennen zo hard ze kunnen naar huis.

Wie was dat? Zag je zijn enge ogen? En waarom had hij zo'n vreemd hoofd? Hoorde je dat enge geluid? Dat was geen normaal geluid! Zo eng,' zeggen ze bibberend terwijl ze de takken van de heg opzij duwen.

'Ik ga er nooit meer naartoe!' roepen ze uit.

Zullen ze echt nooit meer naar De Bunker gaan? Of gaan ze terug om te kijken welk vreemde wezen zich in hun hut verschuilt?

7-11
Jaar

Tineke Kerste-Murre

Het geheim in De Bunker

Copyright © 2018 Tiny Tale's Bookshop

Titel: Het geheim in De Bunker

Auteur: Tineke Kerste-Murre

Illustraties: Petra Kwaadgras

Design omslag: Niels Kijf

Druk: Pumbo

www.tinytalesbookshop.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

'Zullen we naar De Bunker gaan?' vraagt Marieke.

Joost knikt: 'Leuk!'

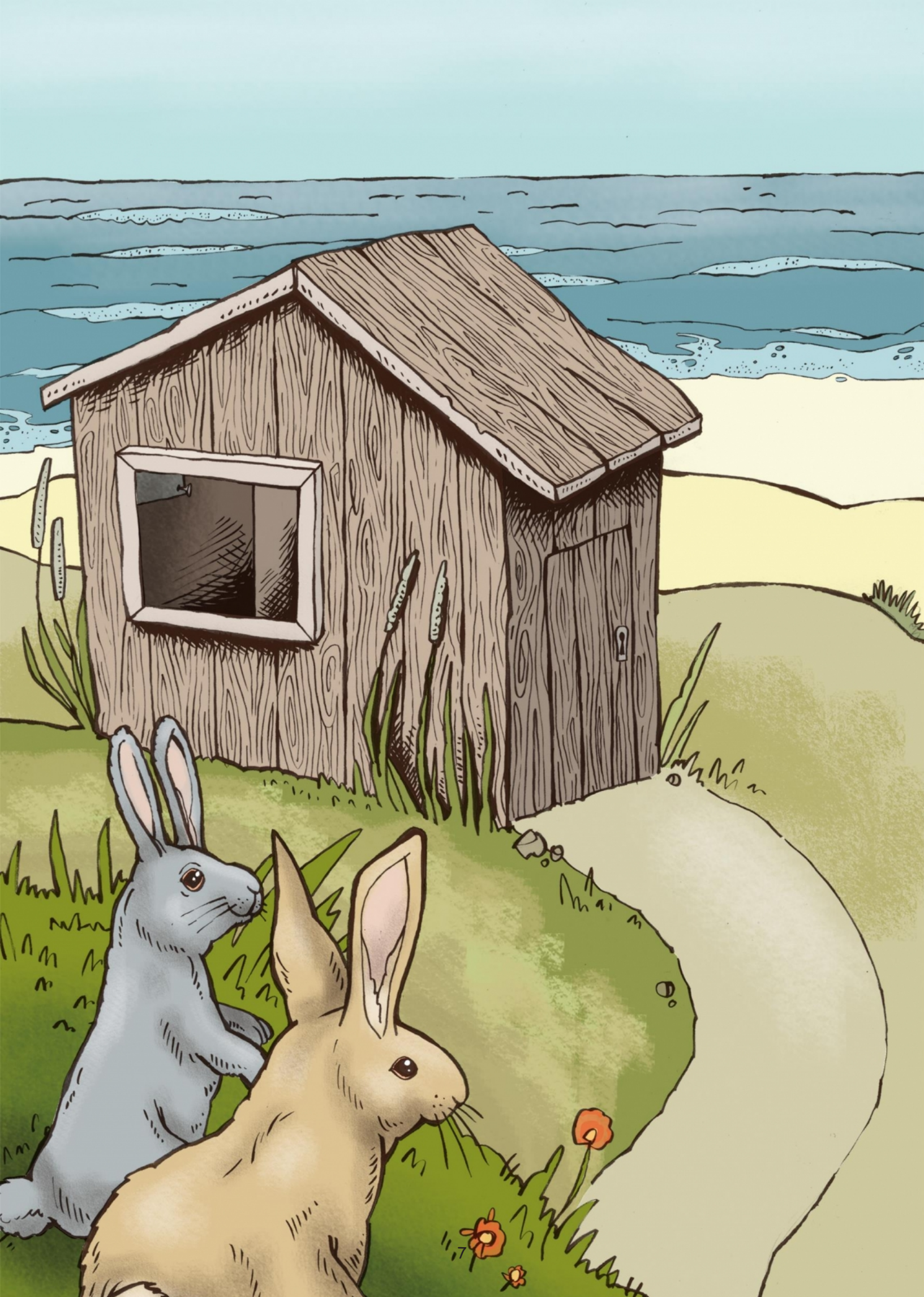
De Bunker is een klein houten huisje. Niemand weet dat het bestaat, behalve Marieke en Joost.

Ze wonen naast elkaar aan het einde van een rustige straat.

Achter hun tuinen is het strand. Het is een verlaten stuk strand en een eindje verderop staat een grote fabriek: de robotfabriek. Het hek om de fabriek loopt tot helemaal in de zee.

Als je achter in de tuin van Joost de haag een beetje uit elkaar trekt, zie je een slingerpaadje tussen het duingras door. Aan het einde van het paadje staat een houten huisje tussen het zand en het duingras. Het is niet groot: er passen net twee kinderen in, een kleine tafel, een houten kist en nog wat spulletjes die ze verzameld hebben bij de zee. Het huisje is al erg oud. Marieke heeft al heel wat rotte planken opnieuw vastgetimmerd.

Na iedere storm gaan Marieke en Joost bezorgd kijken of het nog overeind staat. Ze noemen het huisje De Bunker. Als je in een bunker zit, kan niemand jou zien. Door de kieren in het hout en door het vuile raampje kunnen ze zelf alles om zich heen goed bespieden. Joost en Marieke vinden het heerlijk om te kijken naar de schepen die door de hoge golven stomen en om de zoute zeelucht op te snuiven. Zo vaak ze kunnen gaan Joost en Marieke ernaartoe. Soms doen ze er een spelletje, soms tekenen of knutselen ze in De Bunker. Of ze zoeken schatten op het strand en stoppen ze in de kist.

'Er is hier iemand geweest!'

Marieke kijkt rond. De kist is omgegooid en de tafel ligt op zijn kop. Op de grond ligt de zaklamp die ze altijd gebruiken als ze op zoek gaan naar de hollen van konijnen en vossen. Joost pakt de zaklamp op. Het klepje waar de batterijen achter zitten bungelt los.

'De batterijen zijn weg!'

Marieke wijst naar de olielamp die op de grond is gevallen. Ze raapt hem op en schudt er mee. 'De lamp is helemaal leeg. Gisteren zat hij nog half vol met olie.' Boos schopt Joost tegen de omgevallen tafel. 'Wie heeft dat gedaan? Wie steelt onze batterijen? Wie heeft hier ingebroken?'

Dit is nu al de derde keer dat we merken dat er iemand in De Bunker is geweest.' Marieke zet de tafel recht. Ze zucht teleurgesteld. 'Iemand heeft De Bunker ontdekt. Nu is hij niet meer geheim.'

Stil zitten ze een poosje naast elkaar op de kist. Wat nu?

'Gisteren lag er zomaar een stuk ijzerdraad op tafel en een piepklein lampje,' zegt Marieke.

'Ja, en de dag daarvoor waren de batterijen ook al weg en lag er een kapotte schroevendraaier op de grond.' Joost laat zijn schouders hangen. 'De Bunker was van ons. Nu is er nog iemand die weet dat De Bunker bestaat.'

Opeens gaat Marieke rechtop zitten. 'Ik weet wat we gaan doen,' zegt ze, 'we gaan op onderzoek uit. We moeten weten wie de indringer is. Daarna bedenken we een plan om hem weg te jagen!'

Ze schuift wat dichterbij Joost toe en fluistert: 'Als het vanavond donker is, klimmen we uit ons raam. Dan gaan we heel stil hiernaartoe. We sluipen naar het raampje en kijken wie er binnen is.'

Joost kijkt een beetje sip naar de grond. 'Ik weet niet...'

'Vind je het geen goed idee?' vraagt Marieke.

'Nou...' begint Joost, 'dat is het niet echt...'

'Wat is er dan?'

'Ik... uhm,' zijn wangen worden rood, 'ik weet niet of ik dat wel durf!'

Marieke schiet in de lach. Haar haren komen los uit haar staart als ze haar hoofd schudt.

'Maar Joost,' lacht ze, 'jij bent de sterkste van ons tweeën. Ben je nu ineens bang?'

'We waren altijd alleen,' zucht Joost. 'Nu weet iemand dat onze Bunker bestaat!'

Misschien is het wel een moordenaar!'

Koppig steekt Marieke haar neus in de lucht. Haar blauwe ogen staan fel. 'Nou, ik ga wél! Als je niet durft, ga ik wel alleen.'

'Ja maar...' sputtert Joost nog.

Maar Marieke is al op weg naar buiten.

Hoofdstuk 2

Marieke slaat haar deken weg en stapt uit bed. Haar kleren heeft ze nog aan. Op haar tenen sluipt ze naar het raam en schuift het open. Het kraakt en piept luid. Doodstil blijft ze staan. Heeft haar moeder haar gehoord?

'Marieke!' roept haar moeder van beneden, 'ga eens slapen!'

'Oké,' roept ze terug, 'ik wilde alleen even mijn raam dicht doen! Welterusten!'

Nog even blijft ze staan, maar dan klimt ze uit haar raam op het dak van de garage. Zonder geluid te maken laat ze zich langs de regenpijp naar beneden zakken. Ze stapt in de tuin van Joost en wacht. Het is donker en stil.

Joost is er niet. Nu voelt ze zich ineens niet zo dapper meer.

Moet ze nu helemaal alleen naar De Bunker? Haar hart bonkt zo hard dat iedereen in de wijde omtrek het kan horen. Dan haalt ze diep adem en gaat op weg naar het einde van de tuin.

Ineens hoort ze geritsel achter zich. De haartjes in haar nek staan overeind. Ze houdt haar adem in. Plotseling voelt ze een hand op haar schouder.

'Marieke.'

Het is Joost. Zijn bruine ogen glinsteren in het maanlicht.

'Wacht op mij, ik ga ook met je mee.' Hij grijnst. 'Ik kan je toch niet alleen laten gaan?'

Opgelucht pakt ze zijn hand en samen sluipen ze verder.

Achter in de tuin duwen Joost en Marieke de takken van de heg opzij. Zo stil mogelijk kruipen ze door het gat. Op hun tenen sluipen ze door het maanlicht over het zandpaadje naar De Bunker.

Als ze vlakbij zijn, houden ze hun adem in. Vanuit De Bunker klinkt zacht geritsel en gemompel. Af en toe klinkt er heel zachtjes 'bliep-bliep', alsof er een computer aan staat.

Met grote angstige ogen kijken Marieke en Joost elkaar in het schemerdonker aan. Voorzichtig gluren ze samen door het vuile raampje.

Binnen zien ze een donkere gestalte, hoekig en vierkant. Hij is ongeveer zo groot als zichzelf, maar zijn hoofd is zo groot dat het lijkt of hij een doos op zijn nek heeft gezet.

Hij scharrelt rond en snuffelt aan spulletjes in de hut.

'Wie is dat?' fluistert Joost. Hij is zo bang dat zijn tanden op elkaar klapperen. Snel slaat hij zijn hand voor zijn mond, maar het klapperende geluid blijft doorgaan.

Marieke geeft hem een por in zijn zij. 'Straks hoort hij ons nog!' sist ze boos.

De man in De Bunker bevriest. Doodstil blijft hij staan, alleen het vierkante hoofd draait in hun richting. Twee felblauwe ogen kijken Marieke en Joost aan. Marieke deinst achteruit en gilt. Joost gilt ook en dan gilt de man ook. Het is een krijsend metaalachtig geluid.

Marieke en Joost draaien zich om en rennen zo snel ze kunnen naar huis.

'Wie was dat?' hijgt Marieke.

Joost weet het ook niet. 'Zag je zijn enge ogen?'

'Volgens mij waren ze blauw!' antwoordt Marieke, 'en waarom had hij zo'n vierkant hoofd?'

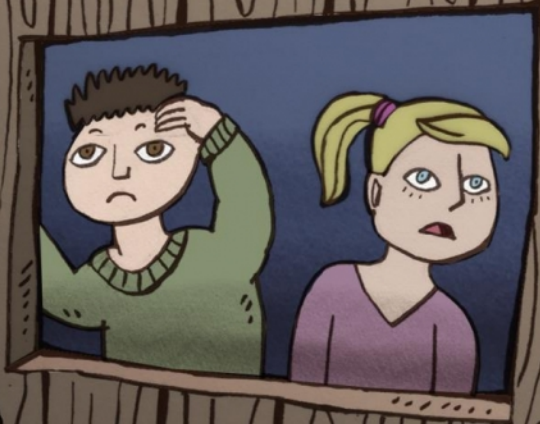
'Hij gilte,' zegt Joost, 'hoorde je dat enge geluid?'

'Dat was geen normaal geluid! Zo eng,' zegt Marieke bibberend terwijl ze de takken van de heg opzij duwt.

'Ik ga er nooit meer naartoe!' roept Joost uit.

'Ik ook niet,' hijgt Marieke.

Ze klauteren allebei naar hun eigen slaapkamer en sluiten hun raam. Dan duiken ze diep onder hun dekens.

Hoofdstuk 3

De volgende morgen is Joost erg stil als hij met Marieke naar school loopt. Zijn wangen zijn wit en zijn stekeltjeshaar hangt slap naar beneden. Hij ziet er moe uit.

'Heb je nog kunnen slapen?' vraagt Marieke bezorgd.

'Nee,' mompelt Joost.

Marieke zucht. Ook haar blauwe ogen staan dof. 'Ik ook niet.'

Zwijgend lopen ze verder.

'Wat nu?' vraagt Marieke als ze het schoolplein op lopen.

Joost haalt zijn schouders op. 'Niks.'

'Wat niks?'

'Gewoon, niks!' roept Joost boos uit. 'Ik ga nooit meer naar De Bunker!'

Marieke schrikt. 'Nooit meer? Maar we hadden het altijd zo leuk daar. Dat wil ik niet missen.'

Op school is er niet veel tijd om te praten. Ze maken een rekentoets en Marieke krijgt steeds op haar kop van de juf omdat ze niet oplet.

Ze denkt de hele tijd aan de vreemde indringer in De Bunker.

In de pauze zoekt ze Joost weer op. Hij hangt aan zijn armen aan het klimrek.

'Ik ga vanmiddag terug,' zegt Marieke vastbesloten, 'de Bunker is van óns, en nu is hij zomaar ingepikt. Ik wil weten wie er in onze Bunker zit. Vanmiddag ga ik kijken en daarna bedenk ik een plan om hem te verjagen.'

Joost springt op de grond. 'En als hij er nou net binnen is?'

'Ik doe heel voorzichtig. Ga je mee?'

Joost schopt een steentje weg. 'Ik weet het niet hoor ...'

'Kom op!' Marieke geeft hem een por. 'We gaan alleen maar even kijken.'

'Oké dan,' zegt Joost, 'maar ik neem mijn pijltjespistool mee. Je weet maar nooit!'

Hoofdstuk 4

Voetje voor voetje gaan ze over het zandpaadje naar De Bunker. Voorzichtig komen ze overeind en duwen hun neus tegen de vuile ruit.

'Er is niemand,' fluistert Marieke, 'zal ik naar binnen gaan? Dan blijf jij op de uitkijk staan.'

Joost knikt. 'Ik ga daar tussen het hoge helmgras zitten. Als ik gevaar zie, miauw ik.' Hij doet het geluid na van zijn eigen kat. Joost kan dat heel goed. Het is net echt.

Marieke sluipt naar de deur en legt haar hand op de deurklink. Voorzichtig doet ze de deur op een kiertje open. Die kraakt. Haar hart bonst zo hard dat iedereen in de buurt het wel moet horen. Ze gluurt De Bunker in. Zou er echt niemand binnen zijn? Het is schemerig in de hut. Door het vuile raampje valt maar weinig licht naar binnen. Ziet ze daar een donkere schaduw in de hoek?

Nee. Het is de stoel. Geruisloos zet ze een stap naar binnen. De olielamp ligt op de grond. De olie is eruit gelopen en heeft een donkere vlek op de vloer gemaakt. Ze haalt een klein flesje olie uit haar jaszak. Thuis had ze in de schuur het flesje lampolie gepakt en stiekem meegenomen.

Ze raapt de lamp op, vult hem met de olie en steekt hem aan. Nu kan ze goed rondkijken. Er is niemand.

Op de kist liggen drie schroeven. Dat is vreemd. Ze hebben helemaal geen schroeven in de hut gelegd. De zaklamp ligt naast de schroeven op de kist. Het klepje is weer open en er zitten geen batterijen meer in. Eén batterij is op de grond gevallen, de andere is nergens te zien.

Ondertussen zit Joost op de uitkijk. Hij kijkt angstig om zich heen. Er drijven donkere regenwolken langs de lucht en de wind waait zijn haren door de war. Het is toch wel eng, zo helemaal alleen tussen die grote stengels duingras. Straks komt die engerd nog op hem af!

Hij klemt zijn pijltjespistool stevig in zijn armen.

Wat is dat? Hoort hij geritsel? Hij spitst zijn oren. Ja! Er is daar iets in de duinpan recht voor hem! Joost maakt zich zo klein mogelijk. Hij miauwt, maar er komt geen geluid uit zijn keel.

Nu hoort hij het weer! Meteen draait hij zich om en duikt vlug De Bunker in.

Marieke schrikt als de deur van de hut openvliegt. Een windvlaag met zoute zeelucht vult de hut.

'Wat is er?' vraagt ze geschrokken als ze Joost ineens binnen ziet komen.

'Er is daar iets!' Hij sluit de deur en schuift de grendel ervoor.

'Wat heb je gezien?'

Joost rent naar het raam en tuurt naar buiten. 'Er bewoog iets daar, in die duinpan. Het kwam recht op me af.' Hij controleert of het raampje goed dicht zit.

Hoofdstuk 5

Marieke gaat op haar knieën zitten en gluurt door een kier naast de deur in het hout. Ineens schiet ze in de lach. 'Kijk eens welk monster er recht op je af kwam,' lacht ze.

Joost bukt zich en kijkt. Dan ziet hij een grote zeemeeuw rondstappen, op zoek naar een lekker schelpdiertje.

'Dat was je vijand!' lacht Marieke.

Opgelucht haalt Joost adem, maar hij is echt niet van plan om weer in zijn eentje buiten te gaan zitten. Hij loopt rond in de hut, op zoek naar sporen van de indringer.

'Pas op voor de olie,' wijst Marieke naar de donkere vlek op de vloer.

Joost knielt bij de olievlek neer.

'Kijk eens hier!' Hij raakt de vlek op de grond aan.

Samen bekijken ze de vlek. In de olie staat een afdruk: rechthoekig.

'Daar ook,' roept Marieke uit, wijzend naar een afdruk naast de kist. 'En daar bij de deur!'

Ineens zien ze overal rechthoekige sporen.

'Wat zou dat kunnen zijn?' vraagt Marieke zich af.

Joost knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Geen idee...'

Peinzend staren ze naar de rechthoekige afdrukken. Marieke knielt en veegt met haar vinger over de afdruk bij de kist.

'Het is een spoor,' zegt ze dan. 'Kijk maar. Ze gaan vanaf hier, waar de lamp is omgevallen, zo langs de kist...'

'Naar de deur,' vult Joost haar aan.

Marieke volgt de sporen. Ze schuift de grendel opzij, opent de deur op een kier en tuurt naar buiten. Dan kijkt ze naar de grond. Rechthoekige sporen lopen het strand op. Elke afdruk is een beetje vager, totdat ze helemaal verdwenen zijn.

'Het lijken wel een soort voetsporen,' zegt ze.

'Wie heeft zulke voeten...?' vraagt Joost verbaasd.

Opeens horen ze een geluid. Verschrikt kijken ze op. Het komt van buiten, achter De Bunker.

Blieb!

Joost schiet overeind. 'We moeten weg! Als dat monster hier binnenkomt, zitten we in de val!'

Hij pakt zijn pijltjespistool en rent naar de deur. Daar gluurt hij naar buiten. Niets te zien.

'Kom snel mee!' roept hij over zijn schouder naar Marieke.

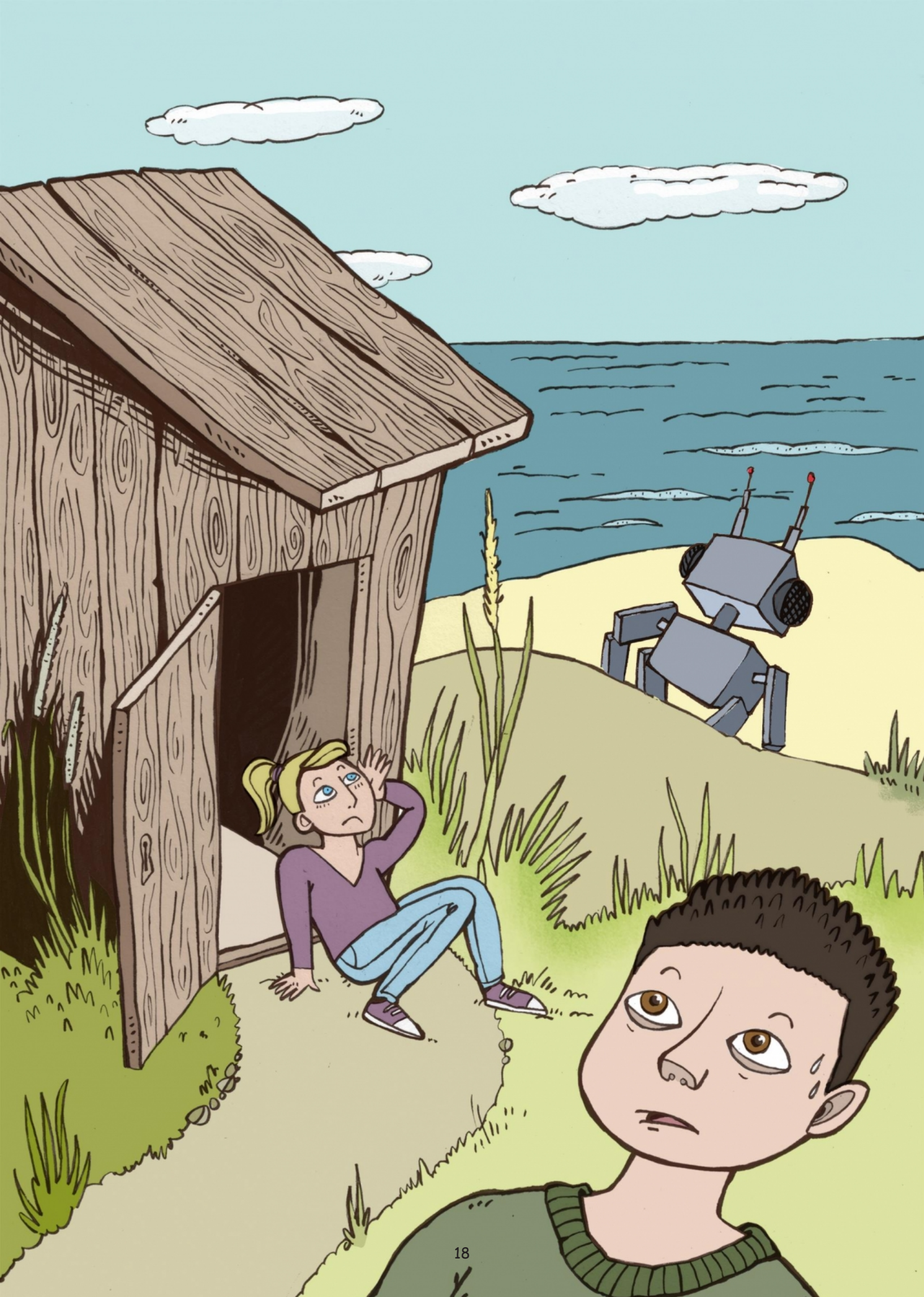
Gauw rent hij de duinen in, over het zandpaadje zo ver mogelijk weg van De Bunker.

'Wacht op mij!' Marieke sprint achter Joost aan naar de deur.

Baf! Blieb!

Marieke botst hard tegen iets aan en valt op de grond. Ze schaaft haar knieën en knalt met haar hoofd tegen de deurpost.

Het harde ding tegenover haar is ook op de grond gevallen. Versuft kijken ze elkaar aan. De ogen van Marieke worden groot van verbazing. Wat is dat? Het ding krabbelt overeind en schuifelt haastig weg richting de zee. Dan verdwijnt hij achter een zandheuvel.

Hoofdstuk 6

'Hoe zag hij eruit?' Joost zit op zijn bed.

'Het ging heel snel,' antwoordt Marieke. Ze loopt druk heen en weer door de kamer. Af en toe kijkt ze door het raam. 'Ik had niet veel tijd om te kijken. Hij voelde heel hard aan.'

Ze wrijft over de bult op haar hoofd. 'Alles was rechthoekig aan hem.'

'Vandaar die voetstappen!' Joost veert op. 'Is het een marsmannetje?'

'Misschien,' zegt Marieke, 'als die bestaan.' Ze gaat zitten en neemt een grote slok appelsap. De schrik zit er nog goed in.

'Maar ik weet het niet zeker hoor. Het kan ook iets anders zijn geweest.'

'Een spook?'

Marieke haalt haar schouders op. 'Kun je spoken voelen als je tegen ze aan botst?'

Allebei schudden ze hun hoofd.

'Vierkante voetafdrukken...' denkt Joost hardop, 'schroefjes, olie... Ik weet het!

Het is een robot!'

Dan zijn ze weer stil. Allebei denken ze na. Zou het echt een robot zijn?

'Wat moet een robot nou in De Bunker?' vraagt Marieke, 'en van wie is die robot eigenlijk?'

Joost pakt een chipje uit de schaal die voor hen staat. Marieke hoeft geen chips. Ze kan alleen maar denken aan het vreemde wezen waar ze tegenaan botste. Hoe komt hij in De Bunker? Bij wie hoort hij? Is hij wel een hij? Is hij niet een zij? Haar hoofd zit vol met vragen.

'Zou hij gevaarlijk zijn?' vraagt Joost met volle mond.

Marieke schudt haar hoofd. 'Hij zag er niet erg gevaarlijk uit. Hij maakte zachte geluidjes, had allemaal vrolijk gekleurde lampjes. Ik vond hem er wel schattig uitzien.'

Ze weten niet goed wat ze moeten doen. Samen bedenken ze allerlei plannen, maar ze komen er niet uit.

Ten slotte zegt Joost: 'Als het een robot is en hij zag er niet gevaarlijk uit, dan kunnen we misschien teruggaan en vragen waarom hij in onze hut woont.'
Marieke knikt. 'Volgens mij kun je met een robot een heleboel spannende avonturen beleven!'

'Bedoel je dat hij onze vriend zou kunnen worden?' vraagt Joost.

'Ja,' antwoordt Marieke, 'misschien kan een robot wel een ruimteschip maken, waar we dan een ruimtereis mee gaan maken.'

Joost steekt zijn wijsvinger omhoog. 'Of hij maakt een huiswerkapparaat voor ons. Stop je huiswerk erin en het komt er gemaakt weer uit.'

Marieke lacht. 'Dat is een goed idee. Maar kunnen we zomaar bij De Bunker gaan kijken?'

'Hoe bedoel je?' vraagt Joost.

Marieke loopt weer naar het raam. 'Moeten we niet een geschenk meenemen of zo? Om te laten zien dat we aardig zijn? Wij gilden toen we hem zagen gisteravond, maar hij gilde ook. Misschien is hij wel hartstikke bang.'

Ze kijkt naar buiten. Achter in de tuin is de haag duidelijk te zien, maar De Bunker is goed verstopt. Je kan hem vanuit de slaapkamer van Joost niet zien.

Waar houden robots van?

Samen gaan ze naar de tuin van Marieke. Daar staat een grote schuur. Haar vader klust graag en bewaart allerlei rommel in de schuur: schroefjes, planken, gereedschappen. Ze zoeken naar iets wat ze een robot kunnen geven.

'Hier,' roept Joost van onder een oude tafel, 'een zak met schroeven.'

'Batterijen,' zegt Marieke en ze haalt een pak batterijen uit een gescheurde doos.

Joost steekt een schroevendraaier in de lucht. Hij kijkt haar met zijn bruine ogen lachend aan. 'Dit is ook wel handig. En er ligt hier ook nog een meetlat.'

Hoofdstuk 7

Met luid bonzend hart komen Marieke en Joost aan bij De Bunker.

Hoe dichterbij de hut komen, hoe minder zeker ze van zichzelf zijn. Is het wezen in de hut wel een robot? En is hij gevaarlijk? Joost kruipt achter Marieke en maakt zich klein.

'Dames gaan voor...' piept hij.

Marieke sluipt voorop. Voorzichtig gluurt ze door het raam. Het is donker, maar na een paar tellen wendt haar ogen aan de schemering. Hij is er! De robot zit op de kist. Hij heeft een batterij uit de zaklamp in zijn hand. Zijn schouders hangen een beetje naar beneden.

'Zie je wel,' fluistert Marieke, 'het is echt een robot!'

'Hij ziet er verdrietig uit,' zegt Joost zacht, 'helemaal niet gevaarlijk.'

Toch bibbert zijn fluisterstem een beetje.

Marieke knikt. 'Dat zei ik toch.'

Zachtjes lopen ze naar de deur. Ze kijken elkaar even aan. Dan haalt Marieke diep adem, klopt op de deur en opent die.

'Robot,' zegt ze voorzichtig, 'wij komen onze hut in. We zullen je niets doen hoor.'

De robot draait zijn vierkante hoofd hun kant uit. Plotseling springt hij op en begint te gillen. Het klinkt alsof er een vork heel hard over de bodem van een pan wordt geschraapt.

Marieke en Joost doen hun handen voor hun oren.

'Hou daarmee op!' roept Marieke. 'Wij zijn aardig, we doen je geen pijn!'

De robot blijft gillen. Alle lampjes op zijn lijf knipperen wild.

'Straks ontploft hij,' zegt Joost, 'we moeten iets doen!'

Ineens lijkt hun plan niet meer zo'n goed idee.

Marieke doet een stap in de richting van de robot en legt haar hand op zijn arm.

'Stil nou, we doen je niks!'

Plotseling stopt de robot met gillen. De lampjes gaan uit en hij valt als een plank achterover op de grond.

'Het lukt. Hij is rustig,' zegt Marieke verbaasd.

Maar de robot doet helemaal niets meer.

'Is hij uit? Kapot?' Joost komt een stapje dichterbij. Hij loopt om de robot heen.

'Ik denk dat hij het niet meer doet,' zegt Marieke.

Voorzichtig raakt ze zijn hoofd aan. Het is net een grote kubus, met twee antennes erbovenop. Zijn oren lijken wel twee ronde luidsprekers als in een radio. Verder is alles vierkant en rechthoekig: een kubusbuik, iets kleiner dan zijn hoofd, met wel twintig verschillende knopjes en lampjes; handen met vijf vingers, alsof er voor elke vinger drie blokjes aan elkaar zijn vastgelijmd; platte rechthoekige voeten met één grote teen aan elke voet. Hij is helemaal van glimmend metaal, met twee blauwe lampjesogen.

Plotseling zegt Joost: 'Hij heeft een batterij in zijn hand. Misschien zijn de batterijen leeg! Hij wilde die net verwisselen.'

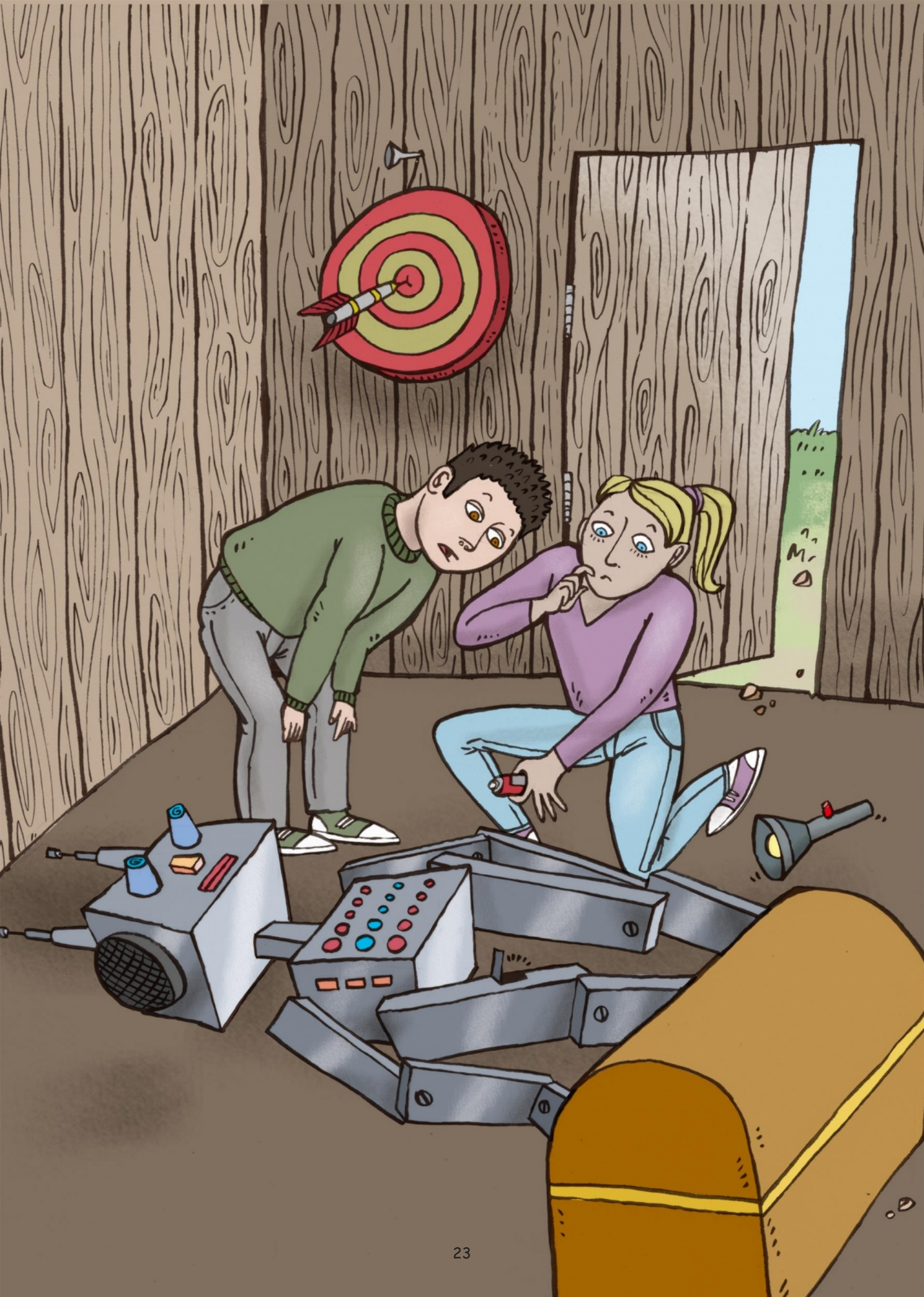
'Natuurlijk,' antwoordt Marieke, 'je hebt gelijk. Maar waar zitten zijn batterijen?'

Ze zoeken: op zijn rug, zijn buik, zijn armen, zijn benen.

'Hier,' zegt Marieke ineens als ze zijn pols onderzoekt. Ze wijst naar een klein grijs klepje. Marieke drukt erop. Het klepje klapt open. Marieke en Joost springen achteruit.

Met een vaart vliegt er een microfoon naar buiten richting Joost. Hij gaat rakelings langs zijn gezicht en blijft dan aan een snoertje aan de arm van de robot bungelen.

Voorzichtig stoppen ze de microfoon weer terug.

'Hier zit nog een knopje,' zegt Joost. Hij laat haar een klein rood knopje onder de duim van de linkerhand zien.

'Zal ik erop drukken?'

Joost kijkt Marieke aan. Hij ziet eruit alsof hij het niet durft.

'Ik doe het wel,' zegt Marieke en voordat Joost kan protesteren drukt ze op het rode knopje.

De arm van de robot verandert. Hij schuift uit en wordt steeds langer. De arm gaat langs de kist, over de tafel heen tot bijna bij de deur en hij blijft maar uitschuiven.

'Hij gaat door de deur!' roept Joost.

Marieke rent naar de hand toe, die nu al bijna twee meter verderop in de lucht hangt en drukt snel op het rode knopje. Dan krimpt de arm weer.

Koortsachtig zoeken ze verder. Ze drukken op knopjes en openen klepjes. Ze ontdekken een minikoelvak, een afstandsbediening met allerlei vreemde knopjes, een heel bijzonder soort horloge en nog een heleboel vreemde voorwerpen die ze nog nooit eerder hebben gezien.

'We moeten alleen maar vinden waar de batterijen in moeten!' Joost klinkt wanhopig.

'Rustig,' zegt Marieke beslist. Ze wrijft haar lange haar uit haar gezicht, 'we moeten koel blijven. Denk na. Waar zitten batterijen in een apparaat?'

'Meestal zitten de batterijen op een plaats die je niet zo gauw ziet,' mompelt Joost. 'Oké, maar waar hebben we nog niet gekeken?' Marieke sjort aan de armen van de robot.

'Waar zitten die stomme batterijen nou?' Joost bukt en trekt aan de benen. 'Word wakker!' schreeuwt hij hard.

Allebei zuchten ze diep. Het was zo spannend en nu moeten ze dit avontuur alweer opgeven.

Joost kijkt bedenkelijk. 'Misschien is het toch gewoon een stukje speelgoed. Stóm speelgoed!'

Hij duwt tegen de schouder van de robot. Er kraakt iets. Joost hoort het niet. Hij duwt nog een keer.

'Stop! Joost!'

Marieke knielt bij de robot neer. Ze wijst naar de binnenkant van het linkerbeen.

'Daar.'

Vlak boven zijn knie is een klepje opengegaan.

'Dat is de batterij uit de zaklamp,' zegt Marieke, 'kijk maar.'

Ze raapt de batterij die naast de kist ligt op. 'Het is precies dezelfde. Er zaten er twee in de zaklamp, maar deze robot heeft er blijkbaar maar eentje nodig.'

Marieke peutert de batterij eruit. 'Vlug! Nu de andere!'

Joost rommelt tussen de spullen die ze hadden meegenomen.

'Hier.'

Met trillende vingers pakt Marieke de batterij aan en stopt hem erin. Gauw doen ze een stap achteruit.

Er gebeurt niets.

'Hoe kan dat nou?' Marieke snapt er niets van.

Joost knielt neer bij het been en opent het klepje. Hij haalt de batterij eruit en kijkt eens goed. 'Je hebt hem er verkeerd ingestopt, slimmerik,' zegt hij, 'je moet goed kijken waar de plus en de min moeten!'

Hij stopt de batterij nu op de goede manier in het been van de robot. Meteen knipperen de lampjes op de robotbuik, bewegen zijn vingers en piept de antenne op zijn hoofd.

Van schrik valt Joost achterover. Dan opent de robot zijn ogen.

'Wie zijn jul-lie?' klinkt een blikkerige stem.

Hoofdstuk 8

Marieke is de eerste die iets durft te zeggen. 'I-ik ben Marieke.'

'Ik ben Joost,' zegt Joost angstig.

De robot kijkt hen een voor een aan. Het is een beetje raar. Het lijkt net of hij speelgoed is, speelgoed dat tot leven is gekomen. Hij kijkt met zijn ene blauwe oog naar Joost en met het andere naar Marieke. Het is een gek gezicht en Marieke moet er bijna om lachen.

'Wie ben jij?' vraagt ze.

'En wat doe je in onze Bunker?' vult Joost aan.

'Ik Bo-ter,' zegt de robot, 'niet van bo-ter op je bo-ter-ham; van Ro-bo-ter. De fa-briek die Ro-bots maakt.'

'Boter,' mompelt Joost, 'leuke naam.'

'Hoor je bij de fabriek?' Marieke kijkt de robot aan.

Boters hoofd zakt naar beneden en er komt een verdrietig piepje uit zijn rode mond. 'Nee,' zegt hij dan, 'Bo-ter weg-ge-lo-pen.'

O jee, zitten ze hier met een weggelopen robot! Wat nu?

'Waarom ben je weggelopen, Boter?'

Boter maakt een snikkend geluidje. Hij kijkt naar zijn platte voeten.

'In fa-briek heel hard wer-ken. Ro-bots in el-kaar zet-ten. Leuk werk en el-ke dag nieu-we vrien-den bij. Maar ging mis. Ro-bots za-gen al-le-maal het-zelf-de uit: saai. Bo-ter ver-schil-len-de vriend-jes ma-ken; vlecht-jes, strik-jes, ro-de o-gen, groe-ne o-gen. Leuk om ver-schil-len-de vriend-jes te heb-ben.'

'En toen?' Marieke legt haar hand op zijn schouder. Ze is allang niet bang meer. Eigenlijk is hij best schattig.

'Ba-zin was boos. Zij wil me uit el-kaar schroe-ven en een su-per-stof-zui-ger van me maken.'

Boter vertelt hoe hij een telefoongesprek van zijn bazin had afgeluisterd. Hij hoorde wat zij met hem van plan was en besloot weg te lopen.

'Toen vond Bo-ter de-ze schuil-plaats. Sinds-dien ik hier. Weet niet wat ik moet doen. Weet niet waar ik naar-toe moet.'

Boter begint te jammeren. Er lopen geen tranen over zijn wangen, maar het is duidelijk dat hij huilt. 'Wil geen stof-zuig-er worden!'

Joost en Marieke kijken elkaar aan.

'Weet je wat?' zegt Joost, 'je kunt hier zo lang blijven als je wilt.'

Boter kijkt hen weer allebei tegelijk aan. 'Echt waar?'

Marieke knikt heftig. 'Ja hoor! Zeg maar wat je nodig hebt, dan zorgen wij ervoor.'

'Wat lief van jul-lie!' Boter springt op en pakt hen allebei in zijn armen. Oef, wat is hij sterk en hard.

'Lamaar los,' kreunt Joost.

'Ik krijg geen lucht,' piept Marieke.

Hoofdstuk 9

Boter vertelt dat hij elke dag alleen een half bekertje olie nodig heeft. Het maakt niet uit wat voor olie het is. Hij moet het opdrinken. Een mechanisme in zijn buik zorgt ervoor dat al zijn onderdelen soepel bewegen. Daarom was de olie in de lamp ook steeds verdwenen.

Boter kan niet uitgezet worden. Als hij opgeladen is, staat hij aan. Daar kun je niets aan veranderen. Alleen als de accu leeg is, gaat hij uit.

's Nachts moet hij opladen met een stekker in het stopcontact. De stekker zit verstopt achter een klepje in zijn linker knie. Als er geen elektriciteit is, gebruikt hij batterijen. Maar er zijn veel batterijen nodig om Boter wakker te houden.

Dat is een probleem. Elektriciteit hebben ze niet in De Bunker. Met de batterijen kan hij wel even vooruit, maar het valt op als de batterijen bij Marieke en Joost thuis steeds zo snel op zijn.

Marieke en Joost krijgen wel zakgeld, maar dat is niet genoeg om telkens nieuwe batterijen te kopen voor Boter.

Thuis zoeken Joost en Marieke tussen hun speelgoed naar dingen die op batterijen werken. Zo verzamelen ze er een heleboel.

In de keuken en de garage zoeken ze naar olie.

Marieke heeft negen batterijen en een bijna volle fles olijfolie gevonden. Joost heeft twaalf batterijen en een klein flesje slaolie in zijn tas.

Als ze terugkomen zit Boter al te wachten in De Bunker. Hij prutst met de schroevendraaier en wat schroefjes in een stukje hout. Als hij de kinderen hoort komen, gooit hij alles op de kist en schuifelt hen tegemoet.

Hij is zo blij met de spullen die ze hebben meegebracht, dat zijn ogen fel oplichten. 'Kijk,' zegt Joost, 'ik heb ook nog wat schroeven voor je.'

Boters ogen stralen nog feller blauw. 'Nu kan ik weer verder werken aan mijn uit-vin-ding!'

Marieke legt haar spullen op het piepkleine tafeltje en gaat op de kist zitten. 'Wat maak je?'

'Weet nog niet,' antwoordt de robot, 'nog maar net be-gon-nen.'

Joost pakt de uitvinding vast. Het is een stukje hout, met een ijzerdraadje en een klein lampje eraan.

Dat heeft Boter waarschijnlijk uit de zaklamp gehaald. Dan legt hij het weer weg. 'Ik heb misschien een oplossing voor het probleem met de elektriciteit,' zegt hij. Marieke en Boter kijken Joost aan.

'Ik kan je meenemen naar huis als speelgoed. Zeggen dat ik je heb gevonden.'

'Dat gelooft niemand,' roept Marieke uit, 'ze zien meteen dat hij echt is!'

'Nee hoor,' grijnst Joost, 'mijn moeder zegt altijd dat ik te veel rommel van de straat meeneem. Ze is het gewend. Boter moet zich alleen heel de dag stilhouden, behalve als ik hem meeneem naar De Bunker.'

'De he-le dag stil?' Boter laat de antennes op zijn hoofd slap hangen en geeft een zacht bliepje. 'Niks zeg-gen?'

Joost schudt zijn hoofd.

Boter zucht. 'Niet be-we-gen?'

Joost schudt weer zijn hoofd.

'Weet niet of ik dat kan.'

'Probeer het maar eens,' zegt Joost, 'vijf minuten maar. Als het je lukt om vijf minuten stil te zijn en niet te bewegen, lukt het je ook wel langer.'

Boter bevriest. Als een standbeeld blijft hij staan, zijn lampjes gaan uit en zijn ogen gaan dicht. Joost kijkt op zijn horloge.

'De tijd gaat nu in.'

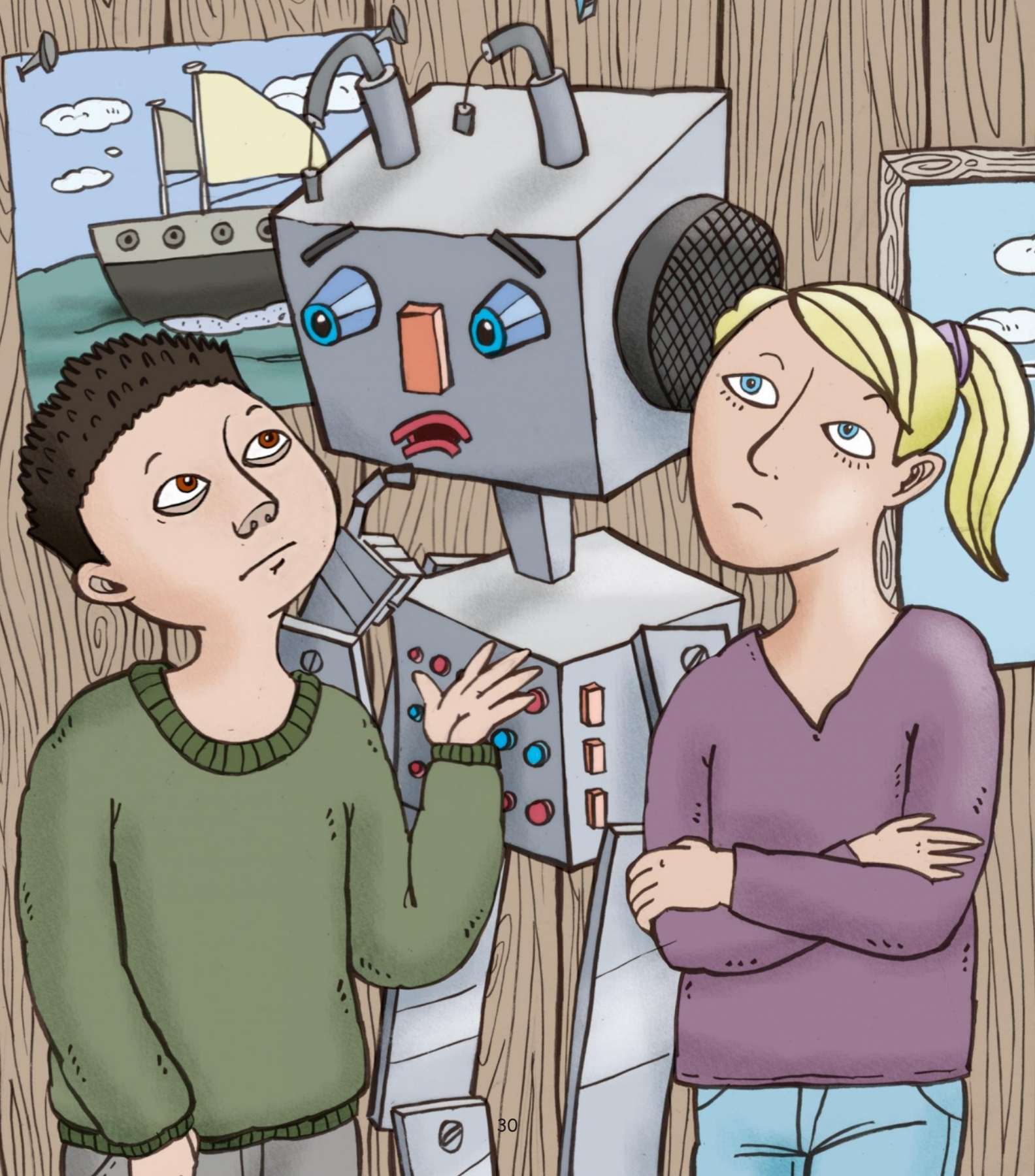
Boter is stil. De kinderen kijken of ze niet stiekem iets zien bewegen aan de robot.

'Je wijsvinger beweegt,' zegt Marieke streng.

Boters wijsvinger stopt met bewegen.

'Eén minuut,' zegt Joost, 'nog vier te gaan.'

NIET BE-WE-GEN
???

'De antenne op je hoofd draait,' zegt Marieke.

'Drie minuten.'

Boter ziet eruit alsof er stoom uit zijn oren gaat komen. Zijn robotgezicht krijgt een rode gloed. Het deukje in zijn wang, dat hij heeft opgelopen toen hij tegen Marieke op botste, trilt een beetje.

'Twee minuten.'

Joost en Marieke kijken elkaar bezorgd aan. Boter heeft het moeilijk.

Plotseling klappen twee klepjes aan de zijkant van zijn hoofd open en komt er echt stoom uit zijn oren. Boter opent zijn ogen. 'Gaat niet. Gaat echt niet. Spijt me.'

Zijn robotgezicht krijgt weer een normale kleur.

Iedereen zwijgt en denkt na.

'Er móét toch een oplossing zijn,' zegt Marieke.

Joost schudt zijn hoofd. 'Ik weet het niet. Hij moet aan een stopcontact kunnen laden. Waar vinden we een stopcontact?'

'Eentje dat 's nachts door niemand gebruikt wordt en dat op een stil plekje verstopt zit,' vult Marieke aan.

Ze zwijgen weer.

'Ik weet het!' Marieke springt overeind.

'Kunnen we hem 's avonds niet de schuur in smokkelen? Mijn vader is er alleen overdag.'

'De schuur bij jou in de tuin?' Joost veert op. 'Dat is een goed idee! Daar is ook een stopcontact!'

Even later maken de kinderen een plaatsje vrij in de schuur achter in de tuin van Marieke. In het weekend klust haar vader graag in die schuur. Hij doet de schuur nooit op slot, dus als het donker is kan Boter naar binnen sluipen en zichzelf aansluiten aan het stopcontact. Hij moet dan wel zorgen dat hij 's morgens vroeg weer weg is als haar vader zijn fiets pakt om naar zijn werk te gaan.

'Dat is mak-ke-lijk,' zegt Boter, 'heb in-ge-bouw-de wek-ker. Om ze-ven uur sluip ik de schuur ge-woon uit.'

Hoofdstuk 10

Er gaan twee weken voorbij. 's Avonds als het donker is sluipt Boter naar de schuur. Eén keer werd hij bijna ontdekt, toen de vader van Marieke nog laat in de schuur moest zijn om een nieuwe lamp voor de keuken te halen.

Boter bukte zich juist om zijn stekker in het stopcontact te steken toen het licht werd aangedaan in de schuur. Doodstil bleef Boter gebukt staan. Gelukkig stond hij net achter een tafel met wat rommel en werd hij niet ontdekt, ondanks dat hij zijn wijsvinger niet helemaal stil kon houden.

Sindsdien is hij wel voorzichtiger. Pas laat in de avond, als de ouders van Marieke op bed liggen, gaat hij naar de schuur. Heel vroeg in de morgen gaat hij weer opgeladen terug naar De Bunker.

Als de kinderen op school zijn, werkt Boter aan zijn uitvinding. Hij weet nu wat het gaat worden. Maar hij verklapt zijn plan nog niet.

Marieke en Joost gaan zo vaak ze kunnen bij Boter op bezoek. Zodra de school is afgelopen, proppen ze een koekje in hun mond en slurpen ze hun drinken op. Dan rennen ze weer naar buiten.

Soms nemen ze een spelletje mee. Een andere keer een boek of lego. Joost heeft altijd wel iets bij zich dat van een kapot apparaat komt: schroeven, snoertjes en draadjes. Vandaag neemt Marieke schilderspullen en klei mee. 'Dat zal hij wel leuk vinden,' zegt ze.

Als ze bij De Bunker aankomen is het stil.

'Boter?'

De robot is nergens te zien.

'Zijn olie staat er nog.' Joost wijst op de beker die op het tafeltje staat.

'Boter!' roept Marieke. 'Waar ben je?'

'Hij is er altijd!' Joost klinkt ongerust.

De kinderen gaan naar buiten en roepen hem.

'Boter! Boter! Waar zit je?'

Geen antwoord.

'Misschien zit hij nog in de schuur. Staat hij nog op te laden,' oppert Joost.

Marieke zet de doos met schilderspullen en klei neer en samen rennen ze terug naar de schuur.

Ook daar is Boter niet. Vlak bij het stopcontact ligt een batterij op de grond.

'Hij is hier vannacht nog geweest.' zegt Marieke. 'Ik heb gisteravond nog gecontroleerd of Boter geen schroeven had laten slingeren. Ik weet zeker dat deze batterij niet op de grond lag!'

'Zou hij weggelopen zijn?'

Samen rennen ze terug naar De Bunker. Als er maar niets ergs met de robot is gebeurd!

Vlak voor de ingang houdt Joost Marieke tegen.

'Kijk eens, op de grond!' Hij wijst naar een modderige plek op het paadje. In de modder is een voetafdruk te zien. Joost zet zijn voet naast de afdruk. 'Hij is niet van mij. Die afdruk is veel groter.'

Marieke past ook. 'Mijn voet is ook kleiner. Hij is van een man denk ik.'

In De Bunker zoeken ze naar aanwijzingen. Ze vinden Boters uitvinding, kapotgetrapt op de grond. Achter de kist ligt een antenne van zijn hoofd. Het paarse knopje van zijn buik ligt op het tafeltje.

Marieke voelt paniek opkomen. 'Ze hebben hem gevonden!'

Hoofdstuk 11

Marieke begint meteen te huilen. 'Nu gaan ze hem uit elkaar halen en een stofzuiger van hem maken! We zien Boter nooit meer terug!'

Joost zucht verdrietig. 'Net nu we zulke goede vrienden zijn. Ik mis hem nu al...'
Hij wrijft in zijn ogen.

Marieke snikt. De tranen druppen van haar neus. 'Ze zijn vast niet aardig tegen hem. Straks kan hij alleen nog maar hele dagen viezigheid opzuigen. Dat vindt hij verschrikkelijk.'

Moedeloos zitten de kinderen op de kist. Alleen Marieke snift af en toe. Joost staart met doffe ogen voor zich uit.

'We moeten hem redden,' zegt Joost ineens.

Marieke stopt met sniffen. 'Wat bedoel je?'

'Ik meen het. We gaan hem redden.'

'Maar...' begint Marieke.

Joost valt haar in de rede. 'Hij is onze vriend. We kunnen hem toch niet zomaar aan zijn lot overlaten?'

'Hoe wil je dat dan doen,' vraagt Marieke, 'inbreken of zo?'

'Dat weet ik nog niet,' antwoordt Joost, 'maar we gaan hem helpen en het moet snel gebeuren, anders is het te laat!'

Van plannen maken krijgen ze weer moed. Ze gaan Boter helpen!

'Eerst eens op de website van de fabriek kijken,' oppert Joost. Ze zitten op zijn kamer achter de computer. Hij typt 'Roboter' in bij de zoekmachine. Even later zien ze een grote foto van het fabrieksgebouw. Het is een modern gebouw met spiegelramen. Echt een gebouw waar ze met robots werken. Het ziet eruit alsof ze er niet zomaar kunnen inbreken. De moed zinkt hen in de schoenen. Hoe moeten ze daar binnen komen?

'We zien nu alleen de voorkant en de ingang,' zegt Marieke, 'misschien is er via de achterkant makkelijker in te komen.'

Joost denkt even na. 'Wacht!'

Hij typt snel iets in en even later kijken ze naar een foto van de achterkant van het gebouw. Met zijn muis beweegt hij de afbeelding zo dat het net lijkt of ze om het gebouw heen lopen.

'Er staat een groot hek omheen,' zegt Marieke, 'kijk maar.'

Joost zoomt in op het hek.

'Volgens mij kunnen we er niet overheen klimmen,' zegt Marieke. 'Het heeft scherpe punten.'

Dan sluit Joost zijn laptop. 'Een computer is handig, maar we kunnen toch beter zelf gaan kijken. Kom!'

Hoofdstuk 12

Marieke tuurt door haar verrekijker. Naast haar, op het topje van de duin, tuurt Joost door zijn eigen kijker. Vanaf de duin hebben ze een goed uitzicht op de zee en de achterkant van de fabriek.

'Hebbes,' zegt Joost opeens.

'Waar?' Marieke laat haar kijker zakken en kijkt hem aan. 'Daar... zie je die steiger met dat bootje daar naast die container? Daarnaast zit een gat in het hek.'

Marieke tuurt. Het is even zoeken, maar dan ziet ze het gat ook. In het gaas zit een gat, maar het is niet groot.

'Te klein,' zucht Marieke, 'we kunnen er nooit doorheen.'

Joost knikt. Zwijgend speuren ze met hun kijkers de omgeving af.

'Mijn vader heeft volgens mij een metaalknipper,' zegt Joost, 'misschien kan ik die in mijn rugzak meenemen. Dan kunnen we het gat groter maken.'

'Het zal wel moeten', antwoordt Marieke, 'er is nergens een betere plek te vinden om door het hek heen te kruipen.'

Ze kijkt bezorgd. 'En dan? Als we door het hek zijn, hoe komen we dan in de fabriek?'

Joost denkt na. 'We moeten een list verzinnen,' zegt hij, 'iemand moet de bewaker naar buiten lokken, zodat de ander ongezien naar binnen kan sluipen.'

Fluisterend bedenken ze een plan en ze kijken steeds even om zich heen of er niet toevallig iemand in de buurt is die hen kan horen.

Marieke richt zich op. 'Oké. Stel dat het lukt. We zijn binnen. Waar zoeken we Boter dan?'

Dat is een lastige vraag. Ze weten natuurlijk niet precies waar de robot is en de fabriek is best groot. Ze proberen allerlei manieren te bedenken om hem snel te vinden. Ten slotte haalt Joost zijn schouders op. 'We zien wel. We moeten hem gewoon zo snel mogelijk vinden.'

Hoofdstuk 13

'Mam,' begint Joost, 'waar is mijn muts?'

Zijn moeder zit op de bank in de woonkamer met een iPad in haar handen. Ze kijkt op. 'Wat is er, lieverd?'

'Waar ligt mijn zwarte muts?'

'Je muts? Lieve schat, het is vreselijk warm buiten! Het is bijna zomer!'

'Ja maar, uhm... Ik heb hem nodig.'

Verbaasd kijkt ze hem aan. 'Wat moet je met een muts als het buiten twintig graden is?'

Joost wordt rood. Hij begint te stamelen. 'Ik, uhm... tja...'

'Mijn beer heeft het koud,' zegt Marieke snel, 'we spelen dat hij ziek is!'

Zijn moeder staat op. 'O, zeg dat dan meteen!' Uit een mand onder de kapstok haalt ze een zwarte muts tevoorschijn. 'Alsjeblieft. Beterschap hoor.'

'Zie je wel dat ik niet goed kan liegen,' sist Joost als ze weer buiten staan. Ze hebben een tas met donkere kleren bij zich. Die leggen ze in De Bunker klaar. Daar spreken ze hun plan nog een keer door.

'We hebben maar één kans,' zegt Joost.

Marieke legt haar hand op zijn arm. 'Het gaat lukken vanavond. Het móét gewoon!'

Ze zetten de antennespriet van Boter in een vaasje op tafel. Het paarse knopje stopt Marieke in haar zak. Dan nemen ze afscheid.

'Tot vanavond!'

Hoofdstuk 14

Half negen, eindelijk! Marieke duwt haar deken weg en stapt uit bed. Al haar kleren heeft ze nog aan, zelfs haar schoenen. Zachtjes sluipt ze naar het openstaande raam en kruipt er doorheen.

Buiten ruikt het naar regen. Voetje voor voetje gaat ze over het dak van de garage naar de regenpijp. Het grind op het dak knerpt onder haar voeten. Geschrokken blijft ze staan. Heeft iemand het gehoord?

Voorzichtig laat ze zich langs de regenpijp naar beneden zakken. Joost staat al te wachten.

Marieke pakt het stuur van haar fiets, die ze al had verstopt achter een paar bosjes een eindje verderop in de straat. 'Spring maar achterop,' zegt ze.

Joost schuift zijn zware rugzak goed en gaat op de bagagedrager zitten. Daar gaan ze.

'We zijn er bijna.' Joost stapt van de bagagedrager. 'Vanaf hier ga ik alleen verder.' Hij schuift zijn rugzak recht. 'Tel langzaam tot honderd en terug en kom dan achter me aan.'

Marieke knikt. Inmiddels is het bijna helemaal donker. De lantaarns in de straat zijn al aan.

'Boks,' zegt Joost.

Ze geven elkaar een boks met hun vuisten. Joost glipt weg in een donkere steeg tussen een rij huizen.

Marieke begint te tellen. Ze zet haar fiets tegen de muur in de steeg en gaat in de donkere schaduw van de steeg staan. Om haar heen is het helemaal stil. Of toch niet? Ze luistert...

In de verte rijdt een brommer met knetterende uitlaat. Het geluid komt steeds dichterbij en een lichtbundel schuift door de straat. Marieke duikt nog dieper weg in de schaduw. Het geluid sterft weg in de verte.

Zou Joost al door het gat in het hek zijn gekropen?

Hoofdstuk 15

Boris, de nachtwaker, zit achter zijn bureau. Aan de muur hangen twaalf beeldschermen. Elk scherm laat een stukje van de robotfabriek zien: de ingang, een laboratorium, een gang met deuren, een hal vol machines.

Boris gaapt. Het is saai vanavond. Er gebeurt helemaal niets. Eigenlijk gebeurt er nooit iets interessants. Hij kijkt op de klok. Bijna negen uur. Gelukkig gaan ze vanavond hun plan uitvoeren. Straks komt de professor.

Een glimlach komt om zijn mond als hij denkt aan hun meesterlijke plan. Nog een paar uurtjes geduld. Nu is het tijd voor een bakje koffie. Hij schuift zijn stoel achteruit en sjokt naar de automaat.

Terwijl de koffie in het bekertje druppelt, grijpt hij een hand met koekjes uit de koektrommel. Hij gaat er eens lekker voor zitten: eerst een slok koffie, dan een koekje. Om en om.

Net als hij het laatste koekje naar zijn mond brengt, gaat de bel.

'Wat krijgen we nou,' mompelt hij, 'wie kan dat nou zijn?'

Vlug kijkt hij op het scherm waarop de ingang van de fabriek te zien is. Een meisje! Hij drukt op het knopje van de intercom. 'Wat is er?'

Het meisje snikt. 'Ik heb hulp nodig!'

De nachtwaker kijkt verbaasd. 'Ik kan je niet helpen, ga maar naar je moeder.' Hij pakt zijn koekje weer op.

'Dat gaat niet,' huilt het meisje, 'ik heb zo'n pijn!'

Boris zucht. 'Wacht even,' zegt hij en hij staat op.

Hij loopt door de schuifdeuren bij de ingang. Daar staat het meisje: alleen, vuil, verdrietig.

'Ik ben verdwaald,' snikt ze, 'Om zeven uur moest ik thuis zijn. Maar ik ben gevallen met mijn fiets en mijn banden zijn lek, kijk maar.' Ze draait zich om en hinkt naar haar fiets, die aan het begin van de oprijlaan staat. De nachtwaker sjokt achter haar aan.

Achter zijn rug gaan de schuifdeuren zonder geluid te maken een keer open en weer dicht. Ongezien glipt er een kleine donkere schim naar binnen.

Marieke laat haar fiets aan de bewaker zien. Dan zakt ze ineens door haar knie.

'Au! Ik kan bijna niet lopen!'

Boris kijkt op zijn horloge. Als hij haar nu even gauw helpt, gaat de tijd misschien wat sneller. Dan duurt het ook niet zo lang voordat hij zijn plan kan uitvoeren.

'Kom, dan gaan we naar binnen, je moeder bellen. We nemen je fiets mee, dan kan ik hem binnen eens bekijken in het licht.'

Binnen geeft hij haar een koekje. 'Eet maar op,' zegt hij.'

Met trillende handen neemt Marieke het koekje aan en neemt er een piepklein hapje van. Ze is zo gespannen dat ze niet eens hoeft te doen alsof haar handen beven. Deel één van het plan is gelukt. Nu deel twee...

Hoofdstuk 16

'Ik moet plassen,' zegt Marieke.

De bewaker kijkt op van de fiets. Hij zwaait met zijn hand naar een deur een eindje verderop. 'Daar is de wc.'

Maar Marieke staat niet op. Ze wipt op de stoel alsof ze heel nodig moet.

'Waarom ga je niet?'

Ze kijkt bang. 'I-ik durf niet. Het is daar zo donker en zo... leeg.'

Hij zucht nog maar eens. Eerst weet ze het telefoonnummer van haar eigen huis niet, dan blijken de ventielen van haar fiets verdwenen, en nu dit weer! 'Kom dan maar, ik loop wel even mee.' Hij opent de deur voor haar.

Marieke pakt zijn hand. 'Het is donker,' zegt ze angstig, 'ik zie niks.'

De bewaker zet een stap naar binnen. 'Het licht gaat vanzelf aan als je naar binnen gaat, kijk maar.'

Op dat moment duwen vier handen hem hard naar binnen en valt hij voorover.

De deur slaat dicht.

'Net op tijd,' zegt Joost en hij trekt de donkere muts van zijn hoofd. Zijn stekeltjes pieken alle kanten op.

'Vlug!' roept Marieke, 'de fiets!' Ze drukt met haar hele gewicht tegen de deur.

Joost klemt het stuur van de fiets onder de deurkruk, zodat de deur niet meer open kan.

Marieke staat te trillen op haar benen. 'Is dit stevig genoeg?'

De bewaker bonst van binnenuit op de deur. De fiets beweegt een klein beetje.

'We zetten er iets zwaars voor,' zegt Joost. Meteen gaat hij op zoek.

Samen sjouwen ze een tafel naar de deur en zetten die ervoor.

De bewaker is nu woest en vloekt en tiert.

Marieke is bang. Ze kan niet meer stoppen met beven. 'Het lukt niet! Straks gaat alles fout!'

Maar Joost blijft dit keer heel koel. Hij sleept van alles naar de tafel: een doos met papieren, een bureaustoel, een computer. Alles wat hij kan dragen zet hij op de tafel.

De bewaker brult woest en beukt tegen de deur. Maar met alle spullen op de tafel geeft de deur niet meer mee. Boris kan er nu echt niet meer uit.

'Kom,' zegt Joost.

Marieke is zo bang dat ze niet meer helder kan nadenken. Joost pakt haar hand en trekt haar mee.

Ze rennen door een lange gang met deuren. De gang is alleen verlicht met kleine nachtlampen. Het is een spookachtig gezicht. Ze kijken achter iedere deur, maar vinden er alleen kleine kamers met bureaus en computers. In de verte horen ze nog steeds de nachtwaker roepen. Dan staan ze voor een grote klapdeur.

'Hier moet het zijn,' hijgt Marieke.

Ze kijken elkaar aan en halen diep adem. Dan openen ze tegelijk de deuren.

Hoofdstuk 17

Achter hun rug vallen de klapdeuren dicht. Joost en Marieke staan in een enorme fabriekshal. Kleine lampen strooien zacht licht rond, maar er zijn ook veel donkere plekken in de hal.

Overal staan machines: grote en kleine. Sommige hebben wielen, andere een lopende band, weer andere machines hebben grijpparmen. Het ruikt er naar metaal en verbrand plastic.

Het is stil. De machines staan er versteend bij. Alsof ze plotseling stil zijn blijven staan. Alleen ergens een eindje verderop klinkt zacht gezoem. Heel af en toe horen ze de woedende bewaker in de verte roepen.

Langzaam sluipen ze tussen de schaduwen van de grote machines. Joost haalt een zaklamp uit zijn rugzak en schijnt in de donkere hoeken, op zoek naar Boter. De lamp veroorzaakt griezelig bewegende schaduwen. Hoe zacht ze ook sluipen, elke stap klinkt hol en luid in de stilte.

Opeens blijft Marieke staan. Ze legt haar hand op de arm van Joost en fluistert: 'Ssssst, ik hoor iets.'

Snel knipt Joost de zaklamp uit. Zachtjes stappen ze terug in het donker en wachten.

Marieke telt in haar hoofd tot zestig. Het blijft stil.

Maar dan begint het geluid weer. Ritselend komt er iets in hun richting. Het geluid is nu vlakbij.

Met ingehouden adem staren ze in het duister.

Het geluid komt van de grond, vlak bij hun voeten. Dan schiet Joost in de lach.

Hij knipt de zaklamp aan en schijnt plotseling recht in het snuitje van een klein hagedisje. Het diertje knippert met de oogjes en schiet dan weg. Ze zien het staartje achter een wiel van een kar verdwijnen.

Opgelucht gaan ze verder. Verbaasd staren ze rond. Voor hen staat een rij robots. Allemaal verschillend; grote en kleine, dikke en dunne. Sommige robots zijn nog niet af. Hier en daar mist een arm en steken er wat draadjes uit. Eén robot mist een hoofd. Een ander heeft wel een hoofd, maar de ogen ontbreken.

Twee donkere gaten staren Marieke aan. Er liggen bergen robothanden, voeten, wielen, antennes. Overal liggen stukken robot.

Het ziet er griezelig uit. Door het bewegende licht van de zaklamp lijken de robots te leven. Joost moet denken aan de film die hij laatst heeft gezien over robots die de wereld overnemen. Een rilling gaat over zijn rug.

'Hij moet hier toch ergens zijn,' mompelt Marieke zachtjes.

Ze speuren rond.

'Daar!' Joost wijst naar een robot die met zijn rug naar hen toe staat.

'Boter!' roepen ze tegelijkertijd en ze rennen naar hem toe.

Hun vriend staat roerloos.

'Boter?'

Marieke loopt om de robot heen, zodat ze zijn gezicht kan zien. Dan slaakt ze een gil.

Hoofdstuk 18

Van schrik laat Joost zijn zaklamp vallen. 'We zijn te laat...'

De robot is aan de voorkant opengeschoefd. In zijn buik zitten allerlei metertjes en draadjes. Eén hand ligt op tafel, los van zijn arm. Zijn andere arm is geknakt.

Het ziet er niet goed uit. 'Wacht eens even...' Marieke knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Boter heeft een deukje in zijn wang, weet je nog?'

Joost knikt. 'Van jullie botsing.'

Hij raapt zijn zaklamp op en schijnt in het gezicht van de robot. Nergens een deukje te zien in zijn wang.

'Het is hem niet!'

Ze zeggen het allebei tegelijk. Er is nog hoop! Ze moeten Boter snel vinden! Snel zoeken ze verder. De tijd tikt door. Boris horen ze niet meer roepen. Misschien heeft hij het opgegeven.

Inmiddels hebben ze het einde van de fabriekshal bereikt. In de muur is een grote blauwe deur. De deur hangt vol met kleine bordjes:

GA WEG!!!

WEGWEZEN!!!

GEVAAR!!!

ALLEEN TOEGANG VOOR DE PROFESSOR

'Op slot,' zegt Joost als hij probeert de deur open te doen.

Wat nu?

Ze kijken rond. Dan pakt Marieke een lege kist, schuift die voor de deur en klimt er bovenop. Ze voelt met haar vingers langs de bovenrand van de deurpost.

'Hebbes!' Trots laat ze een sleutel zien. 'Mijn vader verstopt zijn sleutel ook altijd op het randje.'

Ze steekt de sleutel in het slot. Piepend gaat de deur open.

Erachter komen ze in een donkere ruimte. Marieke voelt aan de muur naast de deur. Al gauw vindt ze het lichtknopje.

Achter zich draait ze de deur weer op slot, de sleutel stopt ze in haar zak.

Ze zijn in een soort werkkamer. Aan de muur hangt een rek met allerlei gereedschappen: schroevendraaiers, zagen, hamers, een boormachine en nog allerlei voorwerpen. Op de grond staan kratten vol met draden, snoeren, stekkers, computerchips en lampjes. Het ruikt er naar olie.

Midden in de ruimte staat een grote werkbank met een robot erop. Zijn armen en benen zijn met klemmen vastgemaakt aan de tafel. Hij beweegt niet.

'Is dat Boter?' vraagt Joost terwijl hij om zich heen kijkt of er verder niemand is. Marieke buigt zich over de robot heen. Het deukje in zijn wang is duidelijk zichtbaar. 'Het is hem.'

Joost draait aan de klemmen. 'Ik krijg ze niet los!'

'Boter, leef je nog?' Marieke pakt Boters hand. De robot geeft geen antwoord.

'Daar!' roept Joost. 'Een moersleutel!'

Op een bureau in de hoek ligt een grote moersleutel.

Marieke grist hem ervanaf en geeft hem aan Joost.

Met al zijn kracht krijgt hij de bouten van de eerste klem los.

Nog steeds beweegt Boter niet.

'Misschien is de accu leeg,' oppert Joost, 'in mijn rugzak zitten nieuwe batterijen.'

Joost gaat verder met de klemmen terwijl Marieke in de rugzak rommelt.

Even later heeft Boter nieuwe batterijen in zijn been. Maar er gebeurt niets. Boter blijft doodstil liggen.

'Oh nee,' zegt Marieke verdrietig, 'we zijn toch te laat...'

Inmiddels is Boter helemaal los. Ze sjoeren hem overeind. Wat is hij zwaar!

Plotseling verstijft Joost. Hij knijpt Marieke in haar arm. 'Stil eens!'

Samen luisteren ze.

Voetstappen! Stemmen!

In de fabriekshal!

Hoofdstuk 19

'Snel!'

De voetstappen naderen snel. Boter staat nu rechtop en leunt tegen Marieke. Joost prutst aan het batterijenklepje. Zijn vingers trillen. Het lukt niet goed om het klepje open te krijgen.

Plotseling komt Boter tot leven.

'De batterijen zaten er wéér verkeerd in,' grijnst Joost, 'meisjes en techniek!'

Normaal zou Marieke hier fel op reageren, maar nu niet. Ze is zo blij dat Boter oké is.

Boter knippert met zijn ogen en draait zijn hoofd rond. 'Ja-hoe!' roept hij. Zijn vierkante hoofd draait rondjes op zijn nek. Het ziet er grappig uit.

'Boter!' roept Marieke en ze vliegt hem om zijn hals.

BONK!

Iets knalt hard tegen de deur. De deur kraakt een beetje.

BONK!

'Die deur houdt het niet lang,' zegt Joost angstig.

De kinderen kijken naar Boter. Die draait zich om en waggelt op zijn robotbenen voor hen uit. 'Bo-ter weet an-de-re uit-gang,' zegt hij, 'kom mee!'

Zijn ene antenne wiebelt op zijn hoofd als hij naar het raam waggelt. Boter gooit het raam open. 'Snel, klim er-door!'

Marieke en Joost springen soepel over de vensterbank. Boter gaat als laatste, maar hij is niet zo lenig als de kinderen. Het kost hem moeite om op de vensterbank te klimmen.

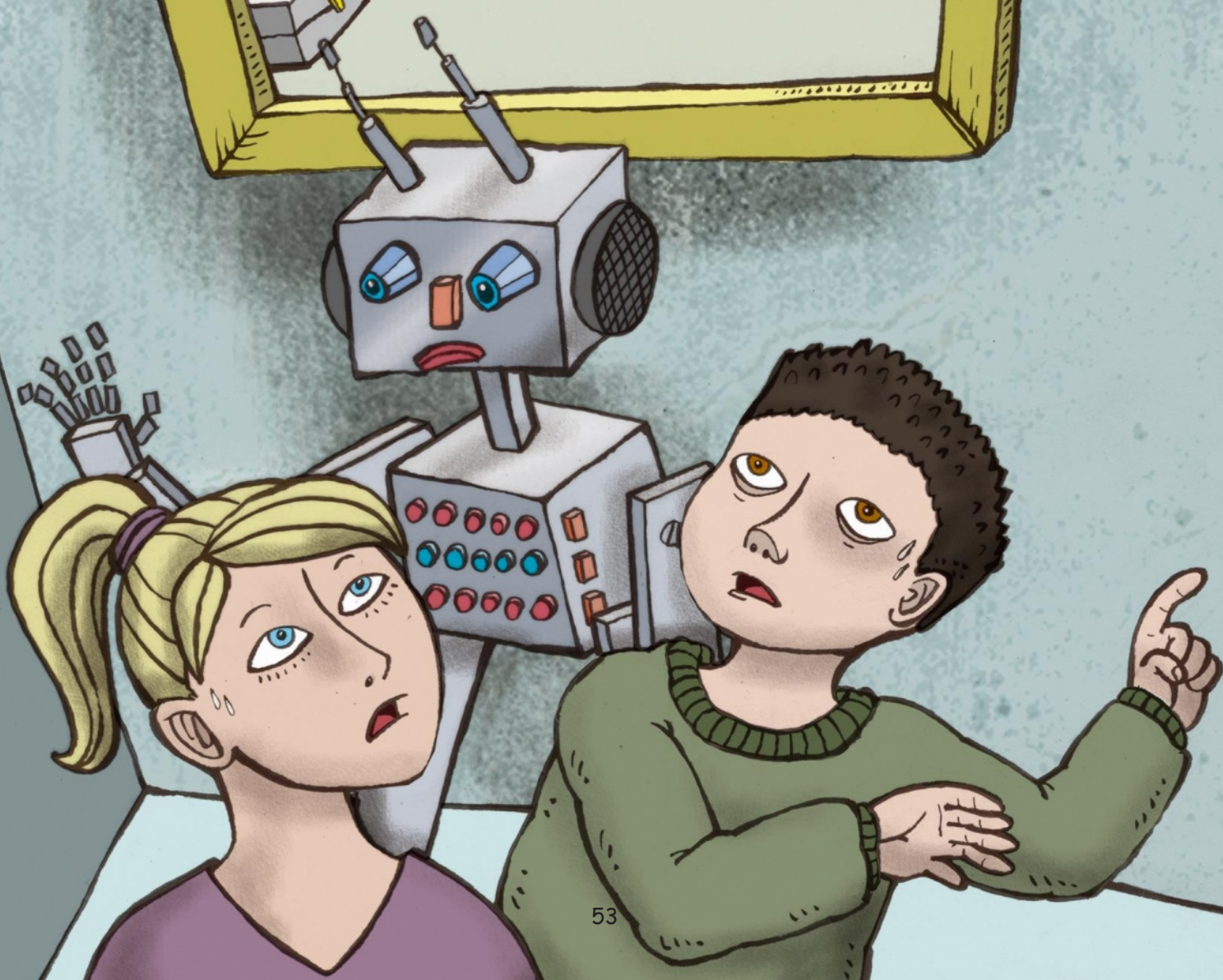
BONK! KRAAK!

De deur beweegt in zijn hengsels.

De kinderen trekken aan Boters armen totdat hij naar buiten tuimelt.

KNAL!

Terwijl Joost het raam dicht gooit, ziet hij nog net dat de deur openvliegt. Twee mannen rennen de werkkamer in.

Hoofdstuk 20

Net op tijd duiken Joost, Marieke en Boter naar beneden.

Ze zijn op een binnenplaats terechtgekomen: een vierkant pleintje met een boom en een paar bosjes in de hoek. Om het plein heen staat het fabrieksgebouw. Muren, ramen en deuren. Ze kunnen hier niet weg.

Zo snel ze kunnen kruipen ze naar de bosjes toe.

'Oei-oei, hier ben ik niet op ge-maakt,' klaagt Boter.

Hij kruipt houtherig achter de kinderen aan. Achter de bosjes hijgen ze uit.

'Wat doen we nu?' Marieke strijkt met haar vingers door haar lange haar.

'Hoe komen we hier weg?' vraagt Joost.

Net als Boter antwoord wil geven, klapt het raam open. Doodstil blijven ze zitten.

De handen van Joost trillen een beetje en ook Boter kan zijn wijsvinger niet stilhouden.

'Dit raam was open,' klinkt de donkere stem van Boris, 'misschien zijn ze buiten.'

De andere man, een stuk kleiner dan Boris, schijnt met een felle lamp op de binnenplaats.

Joost en Marieke verroeren zich niet. Het licht zwaait over de bosjes waar ze achter zitten. Boter dooft zijn helderblauwe lichten en Marieke knijpt haar ogen stijf dicht. De zaklamp schijnt precies tussen de bladeren door in de ogen van Joost. Even blijft het licht hangen, dan zwaait het verder.

'Hier zijn ze niet,' zegt de man met de zaklamp.

Dit keer wordt het raam goed gesloten. Ze horen iemand de knip dicht doen. Daar kunnen ze in ieder geval niet meer door ontsnappen.

'Zo blij jul-lie te zien!' Boters ogen kleuren van blauw naar roze en weer terug. 'Ik wist! Jul-lie zijn ech-te vrien-den! Nu komt al-les goed!'

'Nou...' Joost kijkt een beetje bezorgd. 'Goed is het nog niet hoor. Hoe komen we hier nu uit? Waarschijnlijk zijn alle deuren hier op slot.'

'Geen pro-bleem,' antwoordt Boter vrolijk, 'let maar op!'

Ze sluipen achter Boter aan langs de muren van het plein. Bij een van de deuren blijven ze staan.

Van de bewakers horen ze niets meer. Waarschijnlijk zijn ze aan het zoeken op een andere plaats in de fabriek.

Boter slaat zijn blikken armen om de schouders van de kinderen. 'Ik heb ech-te vrien-den!' Hij geeft hen allebei een ijzeren zoen op hun voorhoofd. 'Jul-lie hebben Bo-ter ge-red. Mor-gen zou-den ze me uit el-kaar ha-len.'

Er trekt een rilling door zijn robotlijf. 'Brrrrr, Boter haat za-gen.'

Marieke en Joost worden platgedrukt. Een knuffel van een robot is nou niet echt zacht. Maar dat geeft niks. Ze hebben Boter terug!

Nou ja, bijna dan.

Ze moeten alleen nog even ontsnappen uit deze akelige fabriek. De bewaker zal wel woest zijn.

Marieke rilt ervan. Wat zou hij met hen doen als hij hen te pakken krijgt?

Hoofdstuk 21

'Oef,' kreunt Joost als Boter hem loslaat. 'Dat werd tijd. Ik kreeg bijna geen lucht meer!'

Boters wijsvinger rekt uit: er verschijnt een dunne, kartelige punt.

'Hier-mee o-pent elk slot,' verklaart hij. Hij steekt het puntje in het slot van de deur. Met een zachte klik gaat het slot open.

Nu moeten ze heel stil zijn. Ergens in de fabriek sluipen de mannen rond, op zoek naar hen.

Joost gluurt langs de opening een donkere gang in. 'Ik zie niks, maar ik hoor ook niks,' fluistert hij.

Een voor een stappen ze de gang in. Achter hen klikt de deur zachtjes weer in het slot.

Boter gaat voorop. Uit zijn ogen komen twee piepkleine lichtstraaltjes die een heel klein beetje licht in de donkere gang verspreiden.

Boter opent nog een deur met de kartelige punt uit zijn vinger. Ze komen nu in een donkere ruimte. Om hen heen klinken borrelende geluidjes, alsof iemand een pan aardappelen kookt in het donker.

'Het la-bo-rato-rium,' fluistert Boter, 'Hier ma-ken ze ge-dach-ten van een ro-bot.'

Hij klopt tegen zijn hoofd. 'Vloei-stof. Bub-belt de he-le tijd in Bo-ters hoofd.'

Plotseling flitsen de lampen aan het plafond aan. Joost duikt weg achter een bureau. Marieke knijpt haar ogen tot spleetjes tegen het plotselinge felle licht.

Midden in het pad tussen de rijen laboratoriumtafels staat Boris. Hij ziet er woest uit.

'Aha,' gromt hij, 'eens kijken of ik je kop lek kan slaan, robotje. Dan kan het chemische goedje weglopen.'

Hoofdstuk 22

Marieke voelt haar knieën knikken.

Langzaam loopt de bewaker op haar af. 'En daar ben jij ook!' Zijn zwarte ogen richten zich op Marieke. Met een overdreven stemmetje zegt Boris: 'Ik ben zóóóóó zielig! Mijn fiets is kapot en ik ben verdwaald.' Hij probeert er een zielig gezicht bij te trekken, maar dat lukt niet echt.

Dan praat hij weer met zijn gewone lage stem. 'Nou, zo onschuldig ben je niet! Eerst reken ik af met die roestige blikopener,' hij wijst op Boter, 'en daarna ben jij aan de beurt, meisje.'

Marieke kruipt angstig weg achter Boter. Joost is nergens te zien.

Boris komt langzaam dichterbij. Zijn bruine haar zit door de war en er zit een grote scheur in zijn broek. Op zijn wang zit een lange rode schram.

'Ik moest uit het raampje klimmen bij de wc. Dankzij jou viel ik recht op een hoop prikkeldraad. Gelukkig kwam professor Kwarts mij helpen.' Hij zet een stap opzij. Achter Boris staat een klein mannetje. Hij heeft een witte laboratoriumjas aan, een grote bril op zijn neus en grijs haar dat alle kanten op staat, alsof hij net een flinke stroomstoot heeft gehad. Zijn kraalooogjes staan gemeen.

Hij komt naar voren en kijkt Marieke aan. 'Aangenaam,' zegt hij met een buiging, 'Professor Kwarts.' Hij kijkt van Boris naar Marieke.

'Dus dit meisje zat jou dwars, Boris?' zegt de professor met krakende stem. Hij loopt naar haar toe.

'Ja, professor Kwarts', antwoordt Boris, 'zij heeft met haar listige plan een hoop ellende veroorzaakt.'

'Hihihi,' hinnikt de professor, 'dit is gewoon grappig. Een klein meisje dat die Grote Stoere Boris overmeestert! Hihihi!'

Het gezicht van Boris kleurt een beetje rood.

Maar ineens verdwijnt de pret uit de oogjes van de professor. Met een grijns kijkt hij Marieke strak aan. 'Het betekent wel dat jij nu veel te veel weet van mijn geniale plan. Je kunt nu niet meer naar huis.'

Peinzend kijkt hij naar het plafond. 'Wat ga ik nu met jou doen?'

'Ik weet het wel,' zegt Boris boosaardig, 'met haar heb ik nog een appeltje te schillen.'

Marieke krimpt ineen.

Boris probeert haar arm te pakken, maar Boter springt ervoor.

Er komen nog twee mannen het laboratorium in. Ze zien er allebei uit alsof ze elke dag in de sportschool trainen.

'Pakken jullie de robot.' De professor lacht wreed. 'Als we de computerchip eruit hebben gehaald, hebben we hem niet meer nodig. Hij hoeft niet heel te blijven.'

Morgen gaat hij toch in de schrootvermaler.'

De mannen springen naar voren. Boris grijpt Marieke en draait haar arm op haar rug.

'Au!' roept ze. In paniek kijkt ze zoekend rond. Waar is Joost?

'De robot! Pak de robot!' piept professor Kwarts schrill.

De twee mannen storten zich op Boter. Die verweert zich heftig, maar hij kan niet tegen de twee sterke mannen op. Al gauw drukken ze zijn armen en benen tegen de grond.

'Oké,' zegt de professor tegen Marieke, met zijn gezicht vlak bij het hare. Ze kan zijn mufte bloemkooladem ruiken.

'Jij mag kijken terwijl ik je vriendje uit elkaar schroef.'

Mevrouw Ro Boter, de baas van de fabriek is een idioot. Wat moet je nou met een superstofzuiger? Dat is zonde! Ik heb een veel beter plan!'

Professor Kwarts danst in het rond. 'Ik ben zo slim! Met Boters chip maak ik een nieuwe superrobot.' Hij spreidt zijn armen wijd in de lucht en lacht hard.

'Hahaaaaa! Een robot met wapens, zo sterk dat niemand hem kan verslaan! Met die robot is de hele stad van mij! De superrobot gaat mij helpen om burgemeester te worden en later president van dit land! Wie niet naar mij luistert, krijgt met mijn superrobot te maken!'

Er gaat een rilling door Boter heen. Marieke ziet paniek in zijn paarse robotogen. Onopvallend probeert ze rond te kijken. Waar is Joost nou toch? Heeft hij nog een plan misschien?

'Begin maar met iets kleins,' grinnikt de professor, 'zijn neus bijvoorbeeld.'
De man die op Boters buik zit, trekt aan de robotneus. Boter sluit zijn ogen en ziet eruit alsof hij zich concentreert. Zijn neus wordt vuurrood. Hij begint te gloeien van de hitte en er komt stoom uit de oor-luidsprekers aan de zijkanten van zijn hoofd.

De man gilt en laat de neus los. Hij wappert met zijn hand. 'Au! Hij heeft mijn hand verbrand!'

De andere man kijkt angstig.

'Kom op,' krijst de professor, 'stelletje lafaards.' Hij wijst naar een kar in de hoek van de ruimte. Er ligt een elektrische zaag op de kar. 'Pak de zaag!'

Hoofdstuk 23

De jammerende man pakt de zaag en geeft hem aan de professor.

Kom op, Joost, denkt Marieke. Schiet eens op!

Professor Kwarts grijnst zijn puntige tanden bloot en zet de zaag aan. Het apparaat maakt een hoog, gillend geluid.

Het blad van de zaag draait zo snel rond dat de scherpe tanden niet meer te zien zijn.

De zaag komt steeds dichterbij Boters been.

Boters ogen worden dieproud.

'Heb je geen gadgets meer, Boter?' schreeuwt Marieke wanhopig en ze worstelt om los te komen. Boter kan geen antwoord geven.

Marieke kan het niet aanzien, ze gilt zo hard ze kan.

De zaag raakt bijna Boters been. Marieke knijpt haar ogen stijf dicht.

'Stop!' klinkt ineens een stem boven het geluid van de zaag uit.

Geschrokken tilt de professor de zaag op. Het draaiblاد komt langzaam tot stilstand.

Joost stapt achter het bureau vandaan. In zijn hand heeft hij een pistool. Heel even voelt Marieke opluchting. Joost, dappere Joost... Maar dan schrikt ze. Hoe komt hij aan een pistool? Het wapen ziet er heel echt uit.

Joost richt het pistool op Professor Kwarts. 'Leg de zaag neer,' broemt hij streng.

De professor staat als aan de grond genageld. 'Wat...' begint hij.

'Zwijg,' zegt Joost, 'dit pistool is geladen en ik schiet echt als het nodig is.'

Professor Kwarts slikt. Dan verandert zijn gezicht en kijkt hij ineens heel vriendelijk. Minzaam doet hij een stapje naar voren. 'Jongen, jongen.' De professor buigt zijn hoofd. 'Wat ben jij dapper! Samen kunnen we geweldige dingen doen! Denk je eens in! Jij en ik! Samen veroveren we de stad!'

Ongeduldig zet Joost een stap in zijn richting. Hij zwaait met het pistool. 'Leg de zaag neer en ga bij de anderen staan.'

De professor zwijgt en legt de zaag op de grond. Dan wijst Joost met het pistool naar Boris. 'Laat het meisje los.'

Boris knijpt nog even heel hard in haar arm, maar laat Marieke dan los. Ze rent naar Boter en helpt hem overeind. De professor en zijn mannen staan nu bij elkaar in het hoekje van de ruimte.

Joost werpt snel een onzekere blik op Boter en Marieke. 'Zoeken jullie even iets om ze vast te binden?'

Plotseling klapt er een luikje open in Boters nek. Achter het luik zit een rol stevige tape. Hij geeft de tape aan Marieke.

'Ik hou ze vast. Rol jij de tape he-le-maal om ze heen.'

Boter drukt op het rode knopje onder de duim van zijn linkerhand en zijn arm begint te groeien. Met een snelle beweging slaat hij zijn lange arm om de vier mannen heen en houdt ze stevig vast.

Professor Kwarts piept en krijst: 'Laat me los!'

Boris spartelt wild met zijn benen, maar Boter heeft ook hem stevig vast. De mannen staan tegen elkaar aangedrukt, met Boters arm om hen heen. Marieke plakt het begin van de tape over de mond van de professor en begint het af te rollen.

Eerst over alle monden, dan rolt ze verder langs de schouders en de armen, vervolgens de benen en de voeten.

Met zijn vieren staan ze tegen elkaar aangeplakt. De tape zit zo stevig dat ze geen vin kunnen verroeren.

Joost laat zijn pistool zakken. Marieke slaakt een zucht van verlichting.

Hoofdstuk 24

Boter gaat voor de professor staan. 'Luis-ter,' zegt hij. Zijn ogen beginnen te draaien alsof er een bandje in wordt afgespeeld en dan horen ze:

'Mevrouw Ro Boter, de baas van de fabriek is een idioot. Wat moet je nou met een superstofzuiger? Dat is zonde! Ik heb een veel beter plan! Ik ben zo slim! Met zijn chip maak ik een nieuwe superrobot. Hahaaaaa! Een robot met wapens, zo sterk dat niemand hem kan verslaan! Met die robot is de hele stad van mij! De superrobot gaat mij helpen om burgemeester te worden en later president van dit land! Wie niet naar mij luistert, krijgt met mijn superrobot te maken!'

Boter heeft alles opgenomen! Hiermee kunnen ze bewijzen wat de professor van plan was!

'Ik heb nog veel meer,' zegt Boter tegen Marieke en Joost, 'de pro-fes-sor praat in zich-zelf als hij werkt. Al zijn plan-nen heb ik op-ge-no-men.'

Met een vierkante vinger tikt hij op zijn hoofd. 'Hier zit het al-le-maal in.'

De professor ziet eruit alsof hij ieder moment kan ontploffen. Door de tape over zijn mond kan hij niets zeggen, maar zijn ogen schieten vuur en zijn gezicht kleurt van rood naar paars.

Boter schuift een klepje open in zijn voorhoofd, trekt er een geheugenstick uit en geeft die aan Marieke. 'Dit is een ko-pie.'

Marieke houdt de stick tussen haar vingers. 'Boter, je bent een held! Maar wat zullen we ermee doen?'

Joost loopt terug naar het bureau en legt zijn pistool neer. Hij pakt een pen en een stukje papier en schrijft een briefje. Dan kijkt hij naar Marieke. 'Heb je nog een stukje tape over, Marieke?'

Marieke knikt en geeft hem het restje tape. Joost loopt naar de mannen toe en plakt het briefje met tape op het voorhoofd van Boris. Boris gromt van onder de tape op zijn mond en kijkt woedend naar Joost.

Met het laatste stukje tape plakt Joost de geheugenstick op het voorhoofd van de professor. De professor worstelt om los te komen, maar Marieke heeft hem stevig vastgebonden.

'Zo,' zegt Joost opgelucht, 'het bewijs is opgeplakt. Als de politie hen vindt, zien ze een briefje waarop ik heb uitgelegd wat er is gebeurd. En als ze de plannen horen die op de stick staan, worden ze vanzelf gearresteerd. Anders hebben wij altijd nog het bewijs, want het is alleen maar een kopie.'

Boter knikt. 'Goed be-dacht!'

'En nu?' vraagt Marieke.

'La-ten we gaan.'

'Wacht even,' zegt Joost. Hij pakt het pistool van het bureau en loopt naar Boris toe. 'Eerst moet ik nog even iets afhandelen.' Hij richt het pistool op de buik van Boris.

Geschrokken knijpt Boris zijn ogen stijf dicht.

'Joost! Niet doen!' gilt Marieke, maar Boter blijft kalm staan. 'Let maar op.'

Hoe kan hij nou écht schieten op die mannen?

Joost schiet in de lach. 'Niks aan de hand,' zegt hij. Uit het pistool plopt een klein rood vlaggetje met het woordje 'PANG!' erop.

'Ik wil alleen even laten zien aan die grote stoere Boris dat het pistool nep is.'

Boris blaast hard door zijn neus. Hij kijkt Joost strak aan, wit van woede.

Professor Kwarts piept gesmoord. Zijn valse oogjes staan nijdig en zijn bril staat scheef op zijn neus.

Hand in hand rennen Joost, Marieke en Boter naar de uitgang.

Voordat ze naar buiten gaan pakt Marieke de telefoon en belt alarmnummer 112.

'Er zijn vier misdadigers in de robotfabriek,' zegt ze, 'voordat u ze losmaakt, kunt u beter eerst even kijken naar de tekst op het briefje en de geheugenstick.' Ze gooit de telefoon weer neer en pakt haar fiets.

Samen rennen ze naar buiten. Al ver voordat ze thuis zijn horen ze in de verte politiesirenes loeien.

Epiloog

'Kom nou,' zegt Marieke ongeduldig.

'Ik kom al!' roept Joost terug. Hij draagt een grote, volle rugzak op zijn rug. Bij elke stap rammelt er iets. In zijn armen heeft hij een grote boodschappentas.

'Wat heb je allemaal bij je?' vraagt Marieke.

'Oh, niks,' zegt Joost.

'Niks? Noem je dat niks? Je valt bijna om!' Dan beginnen haar ogen te glimmen.

'Laat me raden: je hebt de schuur opgeruimd. Of nee, de stofzuiger was kapot en nu ga je hem meenemen?'

Joost schudt zijn hoofd.

'Nee? Dan heb je dit keer de oude printer bij je.'

Joost schudt weer zijn hoofd. 'Ik vond bij de vuilnis onderdelen van een auto. Ik heb zoveel mogelijk gered.'

Marieke schatert het uit. 'Kom hier,' zegt ze, 'dan dragen we die zware tas samen.' Puffend lopen ze naar de heg.

Uit De Bunker klinkt gehamer, gebonk en af en toe een hard gerinkel.

Met een kreun zetten Marieke en Joost de zware tas op de grond. Boter komt net naar buiten. Hij heeft een petje op. Er zijn gaatjes in gemaakt zodat zijn antennes erdoorheen steken.

In zijn linkerhand draagt hij zijn uitvinding; het plankje met het lampje erop.

Met één hand neemt hij de zware rugzak meteen over.

'Wacht even, Boter,' zegt Marieke. Plechtig trekt ze uit haar jaszak een envelop. Er staat een stempel op van de robotfabriek: Roboter. Marieke geeft de brief aan Boter. 'Hij is voor jou.'

Boters ogen gaan iets feller stralen als hij de envelop openmaakt. Snel vliegen zijn ogen over de regels in de brief.

Dan gooit hij zijn robotarmen in de lucht en juicht: 'Ja-hoe! Ik mag in De Bun-ker blij-ven wo-nen! De ba-zin wil geen su-per-stof-zui-ger meer van me ma-ken. Ik ben vrij! En om-dat we de pro-fes-sor heb-ben ont-mas-kerd, krijg ik voor-taan gra-tis o-lie en bat-te-rij-en.'

Wat een goed nieuws!

'Fantastisch!' juicht Marieke.

'Super!' lacht Joost.

'Er is nog meer,' zegt Boter blij, 'ze vraagt of ik voor haar een nieu-we super-stof-zuiger wil ont-wer-pen.'

Met stralende paarse ogen kijkt hij Joost aan. 'Ik was al be-gon-nen!' Hij zwaait met zijn uitvinding. 'Dit is de sen-sor van de su-per-stof-zui-ger. Ik ga met-een ver-der wer-ken!' Snel grijpt hij de tas die op de grond staat.

Plotseling staat Boter stil. Zijn ogen kleuren groen, zijn neus kleurt groen en een rij lampjes op zijn buik begint te knippen. Hij opent zijn mond. Er komt een wolkje groene rook uit.

'Joe-pie!' juicht hij, 'Bo-ter bor-relt en bruist van de nieu-we i-dee-en!'

